

Ati u flet fëmijëve të vet

*Porosia e diktuar nga Hyji Atë
Nënës Eugenia Elisabetta Ravasio*

Gjakovë, 2019

Titulli i origjinalit:

IL PADRE PARLA AI SUOI FIGLI

Messaggio dettato da Dio Padre
a Madre Eugenia Elisabeta Ravasio

Imprimatur:

Petrus Canisius van Lierde
Vic. Generalis e Vic. Civitatis Vaticanae
Roma, die 13 Martii 1989

Botuesi italian:

Associazione "Dio è Padre – Casa Pater"
C. P. 135
I – 67100 L'Aquila
ITALIA

© Associazione "Dio è Padre – Casa Pater"
C. P. 135
I – 67100 L'Aquila ITALY

Fotografia autentike e kuadrit,
që nënë Eugenia tha që ta pikturonin pas dëftimit.

Boton: Kuvendi Françeskan Gjakovë

Pro manuscripto. – Ndalohet shitja!

Mund të gjeni të njëjtin tekst edhe në gjuhë tjera:

Anglisht: https://www.fatherspeaks.net/eugenia_msg.html#Preface God is my father

Frëngjisht: https://www.fatherspeaks.net/pdf/le_pere_parle_francais_v-2005-05.pdf

Gjermanisht: <https://adorare.ch/vater.html>

Italisht:

<https://www.piccolifiglidellaluce.it/pfdl/pdf/IL%20PADRE%20PARLA%20AI%20SUOI%20FIGLI.pdf>

Kroatisht: http://www.armatabianca.org/store/msg_croatian.pdf

Parathënie

“Zoti është Ati im!” Kjo është shprehja që përsëritet gjithnjë e më shumë në botë. Njerëzit gjithnjë e më tepër e njohin Zotin si Atin e vet.

Për këtë arsye e ndjejmë për detyrë të botojmë këtë Porosi, që Zoti Atë ia ka dhuruar botës përmes një krijese që e ka dashur shumë, Motër Eugenia Ravasio, e të cilën Kisha e ka miratuar.

Na është dukur e arsyeshme të publikojmë edhe dëshminë që Shkëlqesisë së Tij, MonsinJOR Aleksandër Caillot, ipeshkëv i Grenoblit, të cilën e ka dhënë në përfundim të punimeve të komisionit të ekspertëve të thirrur nga anët e ndryshme të Francës për procesin dioqezan, filluar nga ai vetë në vitin 1935, e që zgjati 10 vjet.

Ndër të tjerë, pjesëtarë të komisionit ishin: vikari gjeneral i ipeshkvit të Grenoblit, Mons. Guerry, teolog; vëllezërit jezuitë Alberto e Augusto Valencin, ndër autoritetet më të mëdha në fushën e filozofisë dhe teologjisë dhe ekspertë për vlerësimin e rasteve të tilla; dy doktorë në mjekësi, një prej të cilëve ishte psikiatër.

Ia besojmë Virgjërës Mari përhapjen e kësaj Porosie, e së bashku me Të lusim Shpirtin Shenjt që të ndihmojë njerëzit të kuptojnë dhe të njohin butësinë e pafund që ka Ati për çdo njeri.

P. Andrea D’Ascanio, OFMCap

Nënë Eugenia Elizabeta Ravasio

Kush ishte Nënë Eugenia? Kush ishte kjo krijesë që Ati e quante “Bija Ime e zgjedhur, ... bimëza ime”?

I përmbahemi mendimit se Nënë Eugenia ka qenë dhe është ende një prej “dritave” më të mëdha të këtij shekulli: profeteshë e vogël e një Kishë të re, në të cilën Ati është në qendër e krejt njerëzimit dhe në të cilën bashkimi është ideali më i lartë i jetës shpirtërore. Është drita që Ati ia ka dhuruar botës në këtë kohë pështjellimi dhe errësire, në mënyrë që të njihet rruga që duhet ndjekur.

Lindi në San Gervasio d’Adda, (tani Capriato San Gervasio), një qendër e vogël në Provincën e Bergamos (Itali), më 4 shtator 1907, nga një familje me origjinë fshatare.

Ndoqi vetëm shkollën fillore dhe pas disa vitesh pune në fabrikë, hyri njëzet vjeçe në Kongregatën e Zojës së Apostujve, ku zhvilloi personalitetin e vet të madh dhe plot me hire, që e bëri të zgjidhej, në moshën 25 vjeçare, eprore Gjenerale e po asaj Kongregte.

Por edhe pa marrë para sysh përmasat e saja shpirtërore, për ta bërë që të hyjë në histori do të mjaftonte vetëm veprimtaria e saj në fushën shoqërore: në dymbëdhjetë vite të veprimtarisë së saj misionare, ajo hapi 70 qendra me infermieri, shkolla, kisha, në vendet më të humbura të Afrikës, Azisë dhe Europës.

Zbuloi ilaçin e parë për të mjekuar gërbulën (lebrën), duke e nxjerrë nga fara e një bime tropikale ilaçin, i cili

pastaj është studiuar dhe i përpunuar nga Instituti Pasteur i Parisit.

Angazhoi në veprën apostolike Raoul Follereau, që, në gjurmët e vëna prej saj, konsiderohet si apostulli i të gërbulurve.

Projektoi dhe realizoi në Azoptë (Bregu i Fildishtë), në vitet 1939-1941 “Qytetin e të gërbulurve”, një qendër shumë e madhe për grumbullimin e këtyre të sëmurëve, të vendosur në një sipërfaqe prej 200 mijë metrash katrorë, që edhe sot mbahet si qendër më me rëndësi kësi soji në Afrikë dhe në botë. Për këtë vepër Franca i dha Kongregatës së Motrave Misionare të Zojës së Apostujve, në të cilën Nënë Eugenia kishte qenë Eprore e Përgjithshme nga viti 1935-1947, titullin më të nderuar kombëtar për veprimtari me karakter shoqëror.

Nëna Eugenia u kthye tek Ati me 10 gusht 1990.

*Gjëja më e rëndësishme që ajo na ka lënë është Porosia, të cilën po ju paraqesim: **“Ati u flet fëmijëve të vet”**, i vetmi dëftim i Hyjit Atë, i njohur i vërtetë nga Kisha, pas dhjetë vitesh shqyrtimesh të përpikta.*

Është për t'u shënuar fakti që Ati, në vitin 1932, ia diktoi Porosinë Nënës Eugenia në gjuhën latine, gjuhë krejt e panjohur për të.

Në vitin 1981 kemi marrë vesh për atë Porosi dhe në vitin 1982, në 50 vjetorin e saj, e kemi botuar në gjuhën italiane.

Shumë hire të jashtëzakonshme që kanë rrjedhë nga kjo Porosi, na kanë shtyrë ta përhapim falas, veçanërisht ndër burgje, kazerma, spitale. Kemi bërë botimin në frëngjisht, anglisht, gjermanisht dhe spanjisht; është në përfundim edicioni në rusisht (dhe siç po e shihni, u përgatit edhe botimi në gjuhën shqipe – Shënim i përkthyesit).

Dhe tani, përpara Porosisë, ja Dëshmia e Shkëlqesisë së Tij, Monsinjon Aleksandër Caillot, Ipeshkëv i Grenoblit.

Paqe e Mirësi!

P. Andrea D’Ascanio, OFMCap

**Dëshmia e shkëlqesisë së tij mons. A. Caillot,
ipeshkëv i Grenoblit,
për procesin e hetimit kanonik,
të bërë për nënën Eugenia**

Kanë kaluar dhjetë vite që kur, si ipeshkëv i Grenoblit, nisa hetimin mbi çështjen e Nënës Eugenia. Kam tashmë elemente të mjaftueshme, për t'ia dhënë Kishës dëshminë time si ipeshkëv.

**1) Menjëherë del në pah gjatë hetimit një e vërtetë plot dritë:
ajo e virtyteve të qëndrueshme të nënës Eugenia.**

Që nga fillimi i jetës së saj rregulltare, motra kishte tërhequr vëmendjen e eproreave për përshpirtërinë, dëgjuesën dhe përvujtërinë e saj. Eproret, të prekura nga karakteri i jashtëzakonshëm i fakteve që ishin verifikuar gjatë noviciatit, ishin të mendimit mos ta mbanin në kuvend. Ato hezituan dhe hoqën dorë nga projekti i tyre, duke parë jetën shembullore të motrës.

Gjatë hetimit, Motër Eugenia dha prova të një durimi të madh e të një butësie të përkryer, duke ju nënshtuar të gjitha analizave mjekësore pa u ankuar, duke ju përgjigjur pyetjeve, shpesh të gjata dhe të lodhshme, të komisioneve teologjike e mjekësore, duke pranuar kundërshtimet dhe provat.

Të gjithë anëtarët e kanë lavdëruar veçanërisht thjeshtësinë e saj.

Shumë rrethana kanë lejuar edhe të zbulohet se motra ishte në gjendje të vinte në jetë virtytin në mënyrë heroike, siç dëshmojnë teologët, veçanërisht dëgjesën ndaj hetimit të të nderuarit p. Augusto Valencin në qershor 1934, dhe përvujtërinë në ditën e dhimbshme të 20 dhjetorit 1934.

Për sa i takon detyrës së saj si eprore gjenerale, mund të dëshmoj se e kam gjetur shumë të përkushtuar ndaj detyrës së vet, të përkushtuar obligimeve të veta, të cilat duhet t'i dukeshin shumë më të vështira, sepse nuk ishte e përgatitur, por kishte dashuri të madhe për njerëzit, Kongregatën dhe Kishën. Ata që jetonin afër saj kanë mbetur të habitur, ashtu si edhe unë vetë, nga forca e saj shpirtërore në vështirësi.

Nuk janë vetëm virtytet që më bënë përshtypje; janë cilësitë që Nëna zbulon në ushtrimin e drejtimit dhe fakti që një motër, e arsimuar pak, arrin të caktohet në funksionin më të lartë të kongregatës së saj. Ka në këtë diçka të jashtëzakonshme dhe, nga kjo pikëpamje, hulumtimi i bërë nga vikari im i përgjithshëm mons. Guerry në ditën e zgjedhjes është shumë sugjestiv. Përgjigjet që i kanë dhënë kapitullaret, të gjitha eproret dhe delegatet e misioneve të ndryshme, kanë treguar se – me gjithë moshën e re të kandidatës dhe me pengesat kanunore, që normalisht do të bënin mos të miratohet emërimi saj – ato e zgjedhën Motrën Eugenia si eprore gjenerale, duke u mbështetur në cilësitë e saja të gjykimit, të drejtpeshimit, të energjisë dhe të vendosmërisë. Realiteti do të tregojë se i ka tejkaluar parashikimet që zgjedhëset i kishin vënë tek e zgjedhura.

Ajo që më shumë kam vënë re te nëna Eugenia është mbi të gjitha inteligjenca e saj e ndritur, e gjallë dhe depërtuese. Thashë se përgatitja e saj arsimore ka qenë e pakët, por kjo jashtë vullnetit të saj, sepse sëmundja e gjatë e nënës së saj e kishte detyruar në moshë fare të re të merrej me punët e shtëpisë dhe të mungonte shpesh në shkollë. Pasuan më vonë vitet e vështira të punës në fabrikë si endëse. Me gjithë këto mungesa bazë, pasojat e të cilave vërehen në mënyrën e të shkruarit dhe në ortografi, Nënë Eugenia mban konferenca të shumta për bashkësinë e saj. Për t'u shënuar është fakti që ajo vetë i ka redaktuar qarkoret për Kongregatën e vet dhe kontratat e përfunduara me bashkitë ose këshillat administrativë për institutet shëndetësore të besuara murgeshave të Zojës së Apostujve. Ka hartuar një udhëzues të gjatë.

Sheh gjithmonë qartë e drejtë në çdo situatë, edhe në çështjet e ndërgjegjes. Direktivat e saj janë të prera, të sakta, veçanërisht praktike. Njeh në veçanti secilën prej 1400 bijave (motrave), prirjet dhe virtytet e tyre dhe kështu, në ndarjen e detyrave, arrin të zgjedhë ato që janë më të aftat. Ka një njohje të saktë personale të nevojave, të burimeve të Kongregatës së vet dhe gjendjen e çdo shtëpie. Ka vizituar të gjitha misionet e veta.

Duam të nënvizojmë edhe shpirtin e saj largpamës. Ajo ka marrë të gjitha masat e nevojshme që çdo institut shëndetësor ose shkollor të ketë motra të diplomuara dhe sa duhet për të jetuar e për t'u zhvilluar. Në fund më duket veçanërisht interesante të shënohet: Nënë Eugenia duket e pajisur me shpirt vendosmërie, realizëm e vullnet

realizues. Në gjashtë vite ka themeluar 67 qendra dhe ka ditur të sjellë përmirësime me të vërtetë të nevojshme në kongregatën e saj.

Nëse i vë në dukje cilësitë e saja të zgjuarsisë, të gjykimit, vullnetit, prirjet e saja në drejtimin e Kongregatës, këtë bëj sepse ato më duken të tilla, për të përjashtuar përfundimisht hipotezat e formulara gjatë hetimit dhe të rezultuara të pasakta dhe jo me bazë: hipoteza të halucinacionit, të iluzioneve, spiritizmit, histerizmit, dëlirit (çmendurisë).

Jeta e Nënës është një ripohim i vazhdueshëm e shfaqje e një drejtpeshimi mendor e të përgjithshëm dhe, edhe për vrojtuesit e ngushtë, ky drejtpeshim duket të jetë cilësia mbizotëruese e personalitetit të saj. Hipotezat e tjera të ndjeshmërisë ndaj sugjerimit, ndaj trajtimit, që kishin shtyrë hetuesit të pyesin nëse ishin në praninë e një natyre shumë të ndjeshme, si një pasqyrë me shumë faqe, që pasqyron të gjitha ndikimet dhe sugjestionimet, janë përgënjeshtuar njëllëj nga realiteti i përditshëm.

Nënë Eugenia, edhe pse e pajisur me një natyrë të ndjeshme dhe një temperament emotiv, ka dhënë prova që nuk kishte preferenca për asnjë dhe larg çdo influence, dinte të mbështeste projektet e saj, aktivitetin dhe realizimet e saj si dhe t'u imponohej të tjerëve me meritat e saja të ndritura. Një tregim i thjeshtë vlen më shumë se çdo shembull tjetër: të nesërmen e zgjedhjes se saj eprore gjenerale, ajo duhej të procedonte me zgjedhjen e disa eproreve; e pra nuk ngurroi të zëvendësonte një eprore që sapo kishte votuar për të dhe që, duke zbarkuar në Egjipt,

mori vesh lajmin e shkarkimit nga detyra, lajm të dhënë në rrugë ajrore.

2) Objekti i misionit:

Objekti i misionit, që duket se i është besuar Nënës Eugenia, është preciz dhe, nga pikëpamja doktrinare, më duket i vlefshëm dhe i përshtatshëm.

Qëllimi është përcaktuar mirë: të njihet dhe të nderohet Ati, mbi të gjitha me themelimin e një feste të veçantë, që i kërkohet Kishës. Hetimi ka konstatuar që një festë liturgjike për nder të Atit do të zinte mirë vend në një drejtim me të gjithë kultin katolik, në përputhje me traditën katolike, që është një ngjitje drejt Atit, përmes Birit, në Shpirtin, sikurse e provojnë lutjet e Meshës dhe kushtimi liturgjik në nder të Atit në Sakrificën e Shenjtë. Nga ana tjetër, megjithëkëtë, është shumë e çuditshme që nuk ekziston asnjë festë e veçantë në nder të Atit: Trinia është e nderuar si e tillë, Fjala dhe Shpirti i Shenjtë janë nderuar në misionin e tyre e në manifestimet e jashtme; vetëm Ati nuk ka një festë të vetën, që do të tërhiqte vëmendjen e popullit të krishterë për personin e Tij. Si rezulton nga një hulumtim mjaft i shtrirë, i bërë tek besimtarë të shumtë të shtresave të ndryshme shoqërore dhe deri te shumë meshtarë e klerikë, kjo mungesë e një feste liturgjike për nder të Tij, është pasojë e faktit që “Ati nuk është i njohur; askush nuk i lutet, askush nuk mendon për të”. Kush e ka udhëhequr kërkimin, zbulon me habi se një numër i madh i të krishterëve largohen nga Ati, sepse shohin tek Ai një gjykatës të tmerrshëm. Preferojnë t’i drejtohen natyrës

njerëzore të Krishtit. E sa shumë njerëz i kërkojnë Jezusit që t'i mbrojë kundër zemërimit të Atit!

Një festë e veçantë do të kishte pra si një efekt të parë të rivendoste rregull në përshpirtërinë e shumë të krishterëve dhe pastaj t'i drejtonte mësimi i Shpëtimtarit hyjnor: “Gjithçka që do t'i kërkonte Atit, në emrin Tim...”, dhe prapë: “Ju pra lutuni kështu; *Ati ynë...*”.

Në të njëjtën kohë një festë liturgjike për nder të Atit do t'i ndihmonte ta lartësojnë shikimin drejt Atij, të cilin shën Jakobi apostull e quante: “Ati i Dritës, nga i cili vjen çdo dhuratë...” Do t'i ndihmonte shpirtat ta konsideronin mirësinë e Zotit dhe Provaninë e Tij atërore. Do të kuptonin se kjo Provani është pikërisht ajo e Zotit – e Trinisë së Shenjtë; dhe është për natyrën e vet hyjnore, e përbashkët në tre Veta, që Zoti shpërndan në botë thesaret që nuk mund të shprehen, të mëshirës së Tij pafund.

Duket pra, në vështrim të parë, që nuk ka asnjë arsye të veçantë për të nderuar Atin në veçanti, megjithatë, a nuk është vetë Ati që e çoi Birin e vet në botë? Nëse është tej mase e arsyeshme t'i bëhet një kult Birit dhe Shpirtit, për shfaqjet e tyre të jashtme, a thua nuk do të ishte e drejtë dhe e detyrueshme të nderohet Hyji Atë, siç kërkojnë Prefacioniet e Meshës, për dhuratën që Ai na ka bërë – Birin e Tij?

Qëllimi i vetë kësaj feste të veçantë shfaqet në mënyrë të qartë: të nderohet Ati, duke e falënderuar, të lavdërohet që na ka dhënë Birin e vet; me një fjalë, ashtu si thuhet saktësisht në porosi: të nderohet, falënderohet e të

lavdërohet, si autor i Shëlbimit... Të nderohet Ai që kaq shumë e ka dashur botën, sa që t'ia japë Birin e vet të vetëm, që të gjithë njerëzit, të bashkuar në Trupin mistik të Krishtit, në këtë Bir, të bëhen fëmijë të Tij. Në çastin në të cilin bota, e turbulluar nga doktrina të laicizmit, ateizmit e të filozofive moderne, nuk njeh më Zotin, Hyjin e vërtetë, kjo festë a nuk do të bënte që të njëhej nga shumica Ati i gjallë, të cilin Jezusi na e ka zbuluar, Ati i mëshirës dhe i mirësisë? A nuk do të kontribuonte të rritej numri i atyre adhuruesve të Atit “në shpirt e në të vërtetë”, që Jezusi ka lajmëruar? Në kohën kur bota, e trazuar nga luftëra të përgjakshme, kërkon një themel të qëndrueshëm bashkimi, për afrimin e popujve, kjo festë do të sillte një dritë të madhe, duke u mësuar njerëzve që ata të gjithë, kanë në qiell të njëjtin Atë: Atë që u ka dhuruar atyre Jezusin, drejt të cilit i tërheq, si pjesë e Trupit të Tij mistik, në bashkim me të njëjtin Shpirt të dashurisë! Në kohën kur shumë shpirta, të rraskapitur ose të lodhur nga lufta, do të dëshironin të ktheheshin drejt një jete të thellë shpirtërore, a thua nuk do të ishte kjo festë në gjendje t'i lëvizte “nga brenda”, për të adhuruar Atin që është në fshehtësi, e për t'u dhënë në një kushtim bijëror dhe bujari Atit, burimit të vetëm të jetës së Trinitës Shenjtë në ta? Një festë e tillë a nuk do të ruante lëvizjen e bukur të jetës mbinatyrore, që padyshim i merr me vete shpirtat drejt fëmijërisë shpirtërore dhe drejt jetës si bij me Atin, përmes besimit, të dorëzimit pa kushte vullnetit hyjnor, shpirtit të besimit?

Nga ana tjetër, pa marrë para sysh çështjen e festës së veçantë dhe pavarësisht çfarë do të jetë vendimi i

Kishës mbi këtë pikë, mbetet një problem doktrinar që shtrohet. Disa teologë të famshëm mendojnë se doktrina e raporteve të shpirtit me Trininë duhet të thellohet dhe që ajo mund të jetë, për shpirtrat, një burim të shndritjes mbi jetën në bashkimin e Atit me Birin, për të cilin flet shën Gjoni, dhe mbi pjesëmarrjen (tonë) në jetën e Jezusit, Birit të Atit, e veçanërisht në dashurinë e Tij birnore ndaj Atit.

Pavarësisht nga argumentet teologjike, ajo që dua të nënvizoj këtu është ky fakt: kjo grua e re, e shkretë, që nuk e njeh teologjinë, deklaron se i pranon porositë hyjnore, e këto mund të jenë shumë të pasura nga ana e doktrinës.

Veprat e një vegimtari fiktiv, janë të varfra, shterpe, kundërthënëse. Përkundrazi, porosia që Nënë Eugenia thotë se i është besuar nga Ati, është e frytshme. Këtu ekziston një kryqëzim i harmonishëm i dy karaktereve (personaliteteve), që e vërteton besueshmërinë e porosisë. Nga njëra anë, ajo vendoset në traditën e Kishës, pa inovacione të dyshimta, duke qenë se ajo përsëriste shpesh që tashmë është thënë gjithçka, përmes zbulimit të Krishtit mbi Atin e Tij, dhe se gjithçka është në Ungjill. Por, nga ana tjetër, ajo porosi bën të qartë që kjo e vërtetë e madhe, mbi njohjen e Atit duhet të mendohet, thellohet dhe jetohet.

Shpërpjesëtimi mes dobësisë së mjetit (ai vetë i paaftë të zbulojë një doktrinë të kësaj natyre) dhe thellësia e porosisë që Motra transmeton, a thua nuk të lë të shikosh se një shkak madhor, mbinjerëzor, hyjnor – ka ndërhyrë për t'ia besuar këtë Porosi?

Unë nuk shoh si, në mënyrë njerëzore, mund të shpjegohet zbulimi, nga ana e Motrës, i një ideje për të cilën teologët hetues kanë parë vetëm pak nga pak origjinalitetin dhe pasurinë e frytshme.

Një fakt tjetër më duket njëloj magjepsës: kur motër Eugenia ka lajmëruar se ka pasur dëftimin e Atit, teologët hetues i janë përgjigjur se dëftimet e Atit janë në vetvete të pamundura, sepse ato nuk kanë ndodhur kurrë në histori. Këtyre vërejtjeve Motra u ka rezistuar, duke deklaruar thjeshtë: “Ati më ka thënë të shkruaj atë që unë shikoja. Ai u kërkon fëmijëve teologë të kërkojnë (të hulumtojnë)!” Motra nuk ka ndryshuar kurrë dhe asgjë në shpjegimet e veta dhe ka theksuar pohimet e veta për shumë muaj. Në janarin e vitit 1934 teologët zbuluan, tek vetë Shën Toma i Akuinit, përgjigjen e vërejtjeve që ata ngrinin.

Përgjigja e mësuesit të madh të Kishës, mbi dallimin mes dëftimit dhe misionit (porosisë), i ndriçoi ata. Ajo e mundi pengesën që paralizonte gjithë hetimin. Përballë teologëve të ditur, injorantja e vogël kishte pasur të drejtë. Si ta shpjegosh me arsye njerëzore edhe këtë rast, dritën, urtësinë, vullnetin e Motrës? Një vizionare e rrejshme do të kishte kërkuar t’u përshtatej shpjegimeve të teologëve, ndërsa Motra është mbajtur e fortë, – ja arsye të reja, për të cilat dëshmia e saj na duket e denjë të mbështetet me besim.

Megjithëkëtë, ajo që më duket e denjë për t’u shënuar, është ky qëndrim i vetëpërmbajtur, për sa u takon aspekteve të mrekullueshme të ngjarjes. Ndërsa mistikët

e rrejshëm bëjnë që ato aspekte të mrekullueshme të kalojnë në plan të parë, madje, as nuk shikojnë gjë tjetër, veçse gjëra të jashtëzakonshme, në rastin e Motrës ato janë vënë në plan të dytë, si gjëra për t'u provuar. Ka tek ajo, përveç të tjerash, një drejtpeshim vlerash, që të bën përshtypje të mirë.

Për hetimin e teologëve do të them vetëm pak gjëra. Të përndritshmit p. Alberto e Augusto Valentini janë të njohur si autoritete në filozofi dhe teologji, si edhe për njohuritë e tyre në fushën e jetës shpirtërore. Edhe në raste të tjera atyre u është dashur të ndërhyjnë për fakte të tilla, si ky, në analizën e tyre. E kemi ditur që këtë do ta bënin me shumë kujdes, prandaj dhe zgjedhja jonë ra mbi ata për këtë çështje.

U jemi mirënjohës për bashkëpunimin që ishte i devotshëm dhe vërtet i përgjegjshëm.

Dëshmia e tyre në favor të Motrës për një shpjegim mbinjerëzor të të gjitha fakteve, ka më shumë vlerë, pasi që ata, për shumë kohë, kishin ngurrar, në fillim duke kundërshtuar me mosbesim, e pastaj duke hezituuar. U bindën pak nga pak, pasi e kishin vënë Motrën para provash të rënda dhe panë të binin një nga një të gjitha dyshimet e vërejtjet e çdo lloji.

Perfundime

Zemra dhe ndërgjegjja ime, me gjithë përgjegjësinë e madhe që kam përpara Kishës, më thonë të deklaroj:

Që ndërhyrja mbinatyrore dhe hyjnore më duket si e vetmja që mund të japë një shpjegim logjik dhe të pranueshëm të të gjitha fakteve së bashku.

Pa marrë para sysh gjithçka që e rrethon, ky realitet kryesor, më duket plot fisnikëri, i lartë dhe vepër mbinatyrore. Një rregulltare e përvujtë i ka thirrur shpirtat drejt nderimit të vërtetë ndaj Atit, njëlloj sikurse Jezusi e ka mësuar dhe sikurse Kisha e ka fiksuar në liturgjinë e saj. Nuk ka në të asgjë shqetësuese, veçse diçka shumë e thjeshtë dhe në përputhje me doktrinën e patundur.

Faktet e mrekullueshme që e shoqërojnë këtë Porosi, do të mund të ndaheshin nga ajo ngjarje qendrore dhe ajo do të ruante të gjithë vlerën e vet. Për arsye doktrinare, Kisha do të vendosë: a mund të shqyrtohet ideja e festës së veçantë, pavarësisht nga fakti i veçantë, i lidhur me këtë motër.

Unë besoj që prova më e madhe e vërtetësisë së misionit të motrës na është dhënë nga mënyra me të cilën ajo praktikon në jetën reale doktrinën e bukur që ajo do të vinte të na kujtonte.

E quaj të dobishme ta lëmë të vazhdojë veprën e saj. Besoj që aty është gishti i Zotit. Pas dhjetë vitesh kërkime, reflektimi dhe lutjesh, e bekoj Zotin që është denjuar të zgjedhë dioqezën time si vendin e zbulimit aq prekës të dashurisë së Tij.

ALEKSANDRE CAILLOT

(Ileshkëv i Grenoblit
në kohën kur është dhënë Porosia)

Ikona e Hyjit Atë, e pikturuar sipas përshkrimit të nënës Eugenia

Porosia e Atit

Pjesa e parë

Më 1 korrik 1932

**Festa e Gjakut të Paçmueshëm
të Zotit tonë Jezu Krisht**

*Ja, më në fund dita gjithmonë e bekuar, të cilën e premtoi
Ati qiellor!*

*Sot përfundojnë ditët e gjata të përgatitjes dhe ndjehem
afër, shumë afër ardhjes së Atit tim, e Atit të të gjithë njerëzve.*

*Disa minuta lutje dhe, pastaj, të gjitha gëzime shpirtërore!
Isha pushtuar nga një etje që Ta shoh e Ta dëgjoj.*

*Zemra ime e djegur në dashuri hapej me një besim kaq të
madh, sa të më bënte të vërtetoj që deri atëherë nuk kam pasur
kaq besim me askënd. Mendimi i Atit tim më hidhte si në një
hare pa fre. Më në fund fillojnë të dëgjohen këngë. Engjëj vijnë
e më lajmërojnë këtë ardhje të lumtur! Këngët e tyre ishin kaq
të bukura, sa që vendosa t'i shkruaja sa më parë që të mundja.
Kjo harmoni pushoi një çast dhe ja procesioni i të zgjedhurve, i
engjëjve dhe i serafinëve, me Zotin, Krijuesin dhe Atin tonë.*

*E shtrirë për dhé, me fytyrë për tokë, e fundosur në hiçin
tim, recitova Magnificat** (himinin e Zojës së Bekuar: "Shpirti im e madhëron Zotin").

*Menjëherë Ati më tha të ulesha pranë Tij, për të shkruar atë që
ka vendosur t'u thotë njerëzve. Krejt përcjellja qiellore u zhduk.
Vetëm Ati mbeti me mua dhe, para se të ulej, me tha:*

“Ta kam thënë dhe po ta përsëris: Nuk mundem më ta dhuroj edhe një herë tjetër Birin Tim të Dashur, për të vërtetuar dashurinë time për njerëzit! Tani, sepse i dua dhe që ata të njohin këtë dashuri, po vij vetë në mes tyre, duke marrë dukjen e tyre, varfërinë e tyre.

Shiko. Unë e heq kurorën Time dhe gjithë lavdinë Time, për të marrë dukjen e një njeriu të zakonshëm!”

Pasi mori dukjen e një njeriu të zakonshëm, duke vendosur kurorën dhe lavdinë te këmbët e Veta, mori globin pranë zemrës së Vet, duke e mbajtur në dorën e majtë, pastaj u ul pranë meje. Mbi ardhjen e Tij, mbi qëndrimin që u denjua të merrte dhe mbi dashurinë e Tij, nuk mund të them veç disa fjalë. Në injorancën time nuk gjej fjalë për të shprehur atë që Ai më bëri të kuptoj.

“Paqe dhe shëlbim – tha – kësaj shtëpie dhe botës mbarë! Fuqia Ime, Dashuria Ime dhe Shpirti Im i Shenjtë le të prekë zemrat e njerëzve, me qëllim që i gjithë njerëzimi të sillet kah rruga e shpëtimit dhe t’i afrohet Atit të vet, që e kërkon për ta dashur e për ta shpëtuar!

Zëvendësi im, Papa Pio XI, le të kuptojë që këto janë ditë shpëtimi dhe bekimi. Që nuk duhet lënë t’i shpëtojnë rasti për të tërhequr vëmendjen e fëmijëve mbi Atin, që vjen për t’i bërë mirë në këtë jetë dhe për të përgatitur për ta lumturinë e amshuar.

Kam zgjedhur këtë ditë për të filluar veprën time mes njerëzve, sepse është Festa e Gjakut të Paçmueshëm të Birit Tim Jezus. Kam për qëllim të fus në këtë Gjak veprën

që jam duke nisur, që ajo të sjellë fryte të mëdha për mbarë njerëzimin.

Ja qëllimi i vërtetë i ardhjes sime:

- 1) Po vij për ta larguar frikën e tepruar që krijesat e Mia kanë prej Meje dhe për t'i bërë ata të kuptojnë që gëzimi Im është që të Më njohin dhe të më duan fëmijët e Mi, dmth. gjithë njerëzit e tanishëm dhe të ardhshëm.
- 2) Po vij për t'u sjellë shpresën njerëzve dhe kombeve, atyre që e kanë humbur prej shumë kohësh. Kjo shpresë do t'i bëjë të jetojnë në paqe dhe siguri, duke punuar për shpëtimin e tyre.
- 3) Po vij për t'u bërë i njohur ashtu siç jam. Që besimi i njerëzve të shtohet, njëkohësisht me dashurinë e tyre për Mua, Atin e tyre, që nuk ka veç një preokupim, atë që të kujdeset për të gjithë njerëzit dhe t'i dojë si fëmijët e vet.

Piktori kënaqet duke soditur kuadrin që e ka pikturuar. Po ashtu Unë kënaqem, gëzohem, duke ardhur mes njerëzve, që janë kryevepra e krijimit Tim!

Koha nuk pret; do të doja që njerëzit ta dinë sa më parë që i dua dhe që ndjej lumturinë më të madhe duke ndenjur e folur me ta, si një Atë me fëmijët e vet.

Unë jam Ati i Amshuar; kur jetoja vetëm, kisha menduar prej kohësh të përdorja të gjithë fuqinë Time për të krijuar qenie sipas shëmbëlltyrës sime. Por duhej më

parë krijimi material në mënyrë që këto qenie të mund të gjenin mjetet e nevojshme për jetën e tyre: atëherë e krijova botën. E mbusha me gjithçka që mendoja se ishte e nevojshme për njerëzit: ajrin, diellin e shiun si dhe shumë gjëra të tjera që e di se janë të nevojshme për jetën e tyre.

Në fund u krijua njeriu. U kënaqa me veprën time. Njeriu bëri mëkatën, por pikërisht atëherë u shfaq mirësia Ime e pafund. Për të jetuar mes njerëzve të krijuar, zgjodha në Besëlidhjen e vjetër, profetë të cilëve u transmetova dëshirat e Mia, pikëllimet e Mia dhe gëzimet e Mia, që t'ua transmetonin të gjithëve.

Sa më shumë që rritej e keqja, aq më shumë Mirësia Ime më nxiste t'u komunikoj shpirtave të drejtë që të përçojnë urdhrat e Mi atyre që shkaktonin çrregullime. Kështu nganjëherë më është dashur të përdor rreptësinë për t'i rimarrë, jo për t'i ndëshkuar – sepse kjo gjë do t'u kishte bërë veç dëm, por për t'i larguar nga vesi dhe për t'i drejtuar kah Ati e Krijuesi i tyre, që e kishin harruar dhe treguar mosmirënjohjen e tyre.

Më vonë e keqja përmbysi kaq shumë zemrat e njerëzve, sa që u detyrova të çoj fatkeqësi në botë që njeriu të pastrohej shpirtërisht përmes vuajtjes, shkatërrimit të pasurive të tija, deri te humbja e jetës. Këto ishin: përmbytja, shkatërrimi i Sodomës, i Gomorrës, luftërat e njeriut kundër njeriut, etj.

Kam dashur gjithnjë të qëndroj në këtë botë mes njerëzve. Kështu, gjatë përmbytjes, isha afër Noehit, të vetmit njeri të drejtë atëherë. Edhe ndër të tjera fatkeqësi

gjeta gjithnjë një të drejtë pranë të cilit banova, e, përmes tij, banova mes njerëzve të asaj kohe dhe në të gjitha kohërat ndodhi kështu.

Bota është pastruar shpesh nga prishja, falë Mirësisë Sime të pafund për njerëzimin. Atëherë vazhdoja të zgjidhja disa shpirtra në të cilët gëzohesha, duke mundur kështu, përmes tyre, të gëzohesha me krijesat e Mia, njerëzit.

I kisha premtuar botës Shpëtimtarin. Kam bërë gjithçka ishte e mundshme, për të përgatitur ardhjen e Tij, duke u paraqitur në figurat që e paraqisnin që prej mijëra e mijëra vitesh përpara ardhjes së Tij.

– Kush është ky Shpëtimtar? Nga vjen? Çka do të bëjë mbi tokë? Në emër të kujt vjen?

Shpëtimtari është Zoti.

– Kush është Zoti?

Zoti është Ati, Biri e Shpirti i Shenjtë.

– Nga vjen, ose më mirë: Kush i ka thënë të vijë mes njerëzve?

Nga Unë, Ati i tij, Zoti.

– Kë do të përfaqësojë mbi tokë?

Atin e Vet: Zotin.

Çfarë do të bëjë në tokë?

Do të bëjë që të njohin dhe të duan Atin, Hyjin.

A nuk ka thënë:

“A nuk e keni ditur se më duhet të merrem me punët e Atit tim?” – “*Nesciebatis quia in his quae Patris Mei sunt oportet Me esse?*” (Lk 2, 49).

“Kam ardhur vetëm për të bërë vullnetin e Atit Tim.”

“Gjithçka që do t'i kërkoni Atit Tim, në Emrin Tim, do t'jua japë.”

“Lutuni kështu: Ati ynë që je në qiell...”, dhe tjetërkund, meqë ka ardhur për të lavdëruar Atin dhe për ta bërë të njohur njerëzve, thotë:

“Kush më sheh mua, ka parë Atin Tim.” “Unë jam në Atin dhe Ati është në mua.”

“Askush nuk shkon tek Ati, pos nëpër Mua.” – “*Nemo venit ad Patrem, nisi per Me*” (Gjn 14, 6).

“Kushdo që është me mua, është edhe me Atin Tim” etj. Shikoni, o njerëz, që nga gjithë përjetësia nuk kam veç një dëshirë, atë që njerëzit të më njohin dhe të më duan. Dëshiroj të rri pa ndërprerje pranë tyre.

A doni një provë të vërtetë të kësaj dëshire, që shpreha tani? I kam urdhëruar Moisiut të ndërtojë tendën dhe arkën e besëlidhjes, vetëm sepse kisha dëshirën e zjarrtë që të vija e të banoja si një Atë, si vëlla, si mik i besueshëm, me krijesat e mia, me njerëzit. Me gjithë këtë Më kanë harruar, fyer me faje të panumërta. Me gjithë këtë, që të kujtoheshin për Zotin e për dëshirën e vetme që Ai ka t'i shpëtojë, i dhashë urdhërimet e Mia Moisiut, që duke qenë të detyruar t'u përmbahen, të mund të kujtoheshin për Atin pafundësisht të mirë, i cili gjithmonë

kujdeset për shpëtimin e tyre të tanishëm dhe të amshueshëm.

Gjithçka ra në harresë dhe njerëzit janë mbytur në gabime e në frikë, duke e konsideruar të lodhshëm respektimin e dhjetë urdhërimeve, sikur ia dhashë Moisiut. U bënë ligje të tjera në përshtatje me veset e tyre, për t'i respektuar më lehtë. Pak, nga pak, nga frika e madhe që kishin prej Meje, më kanë harruar gjithnjë e më shumë dhe më kanë mbushur me fyerje të rënda.

E pra dashuria Ime për këta njerëz, fëmijët e Mi, nuk është ndalur aspak. Kur konstatova mirë që as patriarkët, as profetët nuk mundën të më bëjnë të njihem e të duhem nga njerëzit, vendosa të vij Unë vetë.

Po si të bëja që të ndodhesha në mes njerëzve? Nuk kishte mjet tjetër, veç që të shkoja Unë vetë, në veten e dytë të Hyjnisë Sime.

A do të më njohin njerëzit? A do të më dëgjojnë?

Për mua asgjë nuk ishte e fshehtë për të ardhmen; këtyre dy pyetjeve u përgjigjesha Unë vetë: Nuk do të përfillin qenien Time, edhe pse do të jenë pranë Meje. Në Birin Tim do të Më keqtrajtojnë, me gjithë të mirat që do të bëj për ta. Në Birin Tim ata do të Më fyejnë me fjalë, do të më kryqëzojnë për të Më bërë të vdes”.

A do të ndalem për shkak të kësaj? Jo, dashuria Ime është shumë e madhe për fëmijët e Mi, njerëzit.

Nuk jam ndalur atje: mund ta dini mirë që ju kam dashur, si i thonë fjalës, më shumë se Birin Tim të dashur, ose edhe më mirë: më shumë se Vetën Time.

Kjo që ju them është kaq e vërtetë, saqë në qoftë se do të mjaftonte një prej krijesave të Mia për të shlyer mëkatet e njerëzve të tjerë, përmes një jete dhe një vdekjeje të barabartë me atë të Birit Tim, do të kisha hezituar. Përse? Sepse do të kisha tradhtuar dashurinë Time, duke bërë të vuajë një krijesë tjetër që e dua, në vend që të vuaj Unë vetë, në Birin Tim. Nuk do të kisha dashur kurrë t'i bëj të vuajnë fëmijët e mi.

Ja pra shkurtimisht tregimi për dashurinë Time deri tek ardhja ime, përmes Birit Tim, në mes të njerëzve.

Pjesa më e madhe e njerëzve i njeh të gjitha këto ngjarje, por nuk njeh më kryesoren: që dashuria ishte ajo që ka udhëhequr gjithçka.

Po, është dashuria. Kjo është ajo që dua t'ju theksoj. Tani kjo dashuri është harruar. Dua t'jua kujtoj që të mësoni të Më njihni, ashtu siç jam. Në mënyrë që të mos keni frikë si skllevër, nga Ati që ju do deri në këtë pikë.

Shikoni, në këtë tregim ne jemi veç në ditët e para të shekullit të parë, e Unë dëshiroj të vazhdoj me ditët tona: me shekullin e 20-të.

Oh, si është harruar Dashuria Ime ndaj njerëzve! E pra unë ju dua kaq butësisht! Tek Biri Im, pra në veten e Birit Tim të bërë Njeri, çfarë nuk kam bërë! Zoti është mbështjellë në natyrën njerëzore, është zvogëluar, përrulur. Unë bëja me Birin tim Jezus një jetë pune dhe sakrifice.

I pranova lutjet e Tija, që njeriu të kishte një rrugë të shkelur, për të ecur gjithnjë në drejtësi, me qëllim që të arrijë i sigurt deri tek Unë!

Natyrisht, Unë di të kuptoj mirë dobësitë e fëmijëve të Mi! Për këtë i kam kërkuar Birit Tim t'u dhurojë mjete për t'u ngritur nga ku kanë rënë. Këto mjete do t'i ndihmojnë të pastrohen nga mëkati i tyre, me qëllim që të jenë fëmijët e dashurisë sime. Këto janë kryesisht shtatë Sakramentet dhe, mbi të gjitha, mjetet më të mëdha të shëlbimit tuaj: Kryqi dhe Gjaku i Birit Tim, që në çdo çast derdhet mbi ju, derisa ju ta dëshironi, si me sakramentin e Pendimit, si me Flinë e Meshës së Shenjtë, pavarësisht nga bjerrjet tuaja.

Fëmijët e Mi të dashur, tashmë që njëzet shekuj ju mbushi më këto të mira, me hire të veçanta dhe rezultati është shumë i mjerë! Sa krijesa të Mia, të bërë fëmijë të dashurisë sime përmes Birit Tim, janë hedhur shumë shpejt në humnerën e përjetshme! Në të vërtetë, nuk kanë njohur mirësinë Time të pafund. Unë ju dua juve kaq shumë!

Të paktën ju, që dini që vij Unë vetë për t'ju folur, për t'ju bërë të njihni dashurinë Time, kini mëshirë për veten tuaj, mos u hidhni në humnerë. Unë jam Ati juaj!

A do të ishte e mundur që, pasi të Më keni quajtur Atin tuaj dhe të keni dëshmuar dashurinë tuaj, të gjeni tek Unë një zemër kaq të fortë e kaq të pandjeshme, që t'ju lë të humbni? Jo, jo, mos e besoni! Unë jam Ati më i mirë! Njoh dobësinë e krijesave të mia! Ejani, ejani tek Unë me mirëbesim e dashuri! Dhe unë do t'ju fal pas pendimit tuaj. Edhe nëse mëkatet tuaja janë të neveritshme si balta, besimi juaj dhe dashuria juaj do të Më bëjnë t'i harroj, kështu nuk do të gjykoheni! Unë jam i drejtë, është e vërtetë, por dashuria i paguan të gjitha!

Dëgjoni, fëmijët e Mi, po ju jap një shembull që të keni sigurinë e dashurisë Sime. Për Mua, mëkatet tuaja janë si hekuri, kurse veprat e dashurisë si ari. Edhe nëse më dorëzoni një mijë kilogramë hekur, ai nuk do të kishte aq vlerë sa dhjetë kilogramë ar. Kjo do të thotë se me pak dashuri mund të shpërblehen padrejtësitë e mëdha.

Ja pra një shëmbëlltë e zbehtë e gjykimit Tim mbi fëmijët e Mi, njerëzit, të gjithë pa përjashtim.

Ejani, pra, tek Unë. Jam kaq afër jush! Duhet pra të Më doni e të Më nderoni me qëllim që të mos gjykoheni ose më së shumti të gjykoheni me dashuri pafundësisht të mëshirshme. Mos dyshoni! Nëse zemra ime nuk do të ishte kështu, do ta kisha shfarosur botën çdo herë që ka bërë mëkat! Ndërsa ju jeni dëshmitarë që në çdo rast shfaqet mbrojtja ime përmes hireve dhe bekimeve. Nga kjo mund të arrini në përfundimin se është një Atë mbi të gjithë etërit, që ju do dhe që nuk do të pushojë kurrë së dashuri, në qoftë se ju e doni këtë.

Unë vij mes jush përmes dy rrugëve: përmes Kryqit dhe Eukaristisë (Kungimit)!

KRYQI është rruga Ime për të zbritur mes fëmijëve të Mi, sepse përmes tij ju kam bërë të shëlboheni nga Biri Im. Dhe, për ju, Kryqi është rruga për t'u ngjitur tek Biri im e nga Biri Im deri tek Unë. Pa Atë nuk mund të vini kurrë, sepse njeriu, me mëkatën, ka marrë mbi vete ndëshkimin e ndarjes nga Zoti.

Në EUKARISTI (Kungim) unë banoj mes jush si një baba në familjen e vet. Kam dashur që Biri Im të krijonte

Eukaristinë (Kungimin), që çdo tabernakull të jetë thesar i hireve të Mia, i pasurive të Mia dhe i dashurisë Sime, për t'ua dhënë njerëzve, fëmijëve të Mi.

Përmes këtyre dy rrugëve bëj të rrjedhë pandërprerë fuqia Ime dhe mëshira Ime e pafund.

... Tani që ju kam treguar se Biri Im Jezusi Më përfaqëson mes njerëzve dhe përmes Tij Unë banoj pa ndërprerë mes tyre, dua t'ju tregoj që vij mes jush edhe përmes SHPIRTIT TIM TË SHENJTË.

Vepra e kësaj vete të tretë e Hyjnisë Sime kryhet pa zhurmë dhe shpesh njeriu nuk e vëren. Por për mua është një mjet i përshtatshëm për të qëndruar jo vetëm në tabernakull, por edhe në shpirtin e të gjithë atyre që janë gati për të fituar hiret, për të ndenjur në fronin Tim, e për të jetuar mes tyre si Atë i vërtetë që do, mbron e mbështet fëmijët e vet. Askush nuk mund të kuptojë gëzimin që ndjej kur jam vetëm për vetëm me një shpirt. Askush nuk ka kuptuar ende dëshirat e pafundme të Zemrës Sime e Hyjit Atë, që të njihet, të duhet e të nderohet nga të gjithë njerëzit, të drejtët e mëkatarët. Këto janë tri dhurata, të cilat Unë dëshiroj t'i pranoj nga njeriu në shenjë adhurimi, që Unë të jem gjithnjë i mëshirshëm e i mirë, edhe për mëkatarët më të mëdhenj.

Çfarë nuk kam bërë për popullin Tim, nga Adami deri te Jozefi, babai adoptiv i Jezusit, dhe nga Jozefi deri në këtë ditë, në mënyrë që njeriu të mund të më bëjë adhurim të veçantë që më takon si Atë, Krijues e Shpëtimtar! Me gjithë këtë ky adhurim i veçantë, që kaq shumë e kam dëshiruar, nuk Më është dhënë ende.

Në librin e Daljes lexoni që duhet nderuar Zoti me një adhurim të veçantë. Mbi të gjitha, përmbajnë këtë mësim Psalmet e Davidit. Në urdhërimet që i kam dhënë Unë vetë Moisiut, kam vënë në vend të parë: “Duaje Zotin, Hyjin tënd, dhe shërbeji vetëm Atij!” (krh. Mt 4, 10; Lp 6, 13).

E mirë, të duash dhe të nderosh dikë, janë dy gjëra që shkojnë së bashku. Meqë ju kam mbushur me shumë hire, dua të jem pra i nderuar nga ju në mënyrë të veçantë.

Duke ju dhënë jetën, kam dashur t’ju krijoj sipas shëmbëlltyrës sime! Zemra juaj është pra e ndjeshme si e Imja, e Imja si e juaja!

Çfarë nuk do të bënit, po që se një prej fqinjëve tuaj do t’ju bënte një nder të vogël për t’ia bërë qefin! Edhe njeriu më i pandjeshëm do të ruante për këtë person një mirënjohje të paharruar. Çdo njeri do të kërkonte t’i bënte më shumë qefin për t’ia shpërblyer shërbimin e kryer. E mirë, Unë do të jem shumë më tepër mirënjohës ndaj jush, duke ju siguruar jetë të amshueshme, nëse ju do të Më bëni një favor të vogël, duke Më nderuar si e kërkoj.

E pranoj që më nderoni në Birin Tim dhe ka nga ata që dinë ta çojnë të gjithë këtë, nga Biri im tek Unë, por është një numër mjaft i vogël! Megjithatë mos besoni se, duke nderuar Birin Tim, nuk më nderoni Mua. Natyrisht që po, Më nderoni, pasi Unë qëndroj në Birin Tim! Pra gjithçka që është lavdi për Të, është edhe për Mua.

Por Unë dua që të shoh njeriun të nderojë Atin e vet dhe Krijuesin e vet me një adhurim të veçantë. Sa më shumë që të Më adhuron Mua, aq më shumë do të nderoni Birin Tim, pasi, sipas vullnetit Tim, Ai është bërë

FJALA E MISHËRUAR dhe ka ardhur mes jush për t'ju bërë të njihni Atë që e ka dërguar.

Nëse do të Më njihni, do të Më duani dhe do ta duani edhe Birin Tim të dashur më shumë se sa e doni tani. Shihni sa krijesa të Mia, të bërë fëmijët e Mi përmes misterit të Shëlbimit, nuk janë në rrugën që kam vendosur me Birin Tim për të gjithë njerëzit. Shihni sa të tjerë, e ju e dini, nuk njohin ende këtë rrugë, dhe sa krijesa të dala nga duart e Mia, për të cilat Unë e di që ekzistojnë, ndërsa ju nuk i njihni, nuk njohin as dorën që i ka krijuar.

Oh, sa do të doja t'ju bëj të njohur se çfarë Ati i gjithëpushtetshëm jam për ju dhe do të isha edhe për ata përmes hireve të Mia! Do të doja t'u bëj atyre që të kalojnë një jetë më të ëmbël përmes ligjeve të Mia. Do të doja që të shkonit tek ata në Emrin Tim e t'u flisni atyre për Mua. Po, thuajuni atyre që kanë një Atë që, pasi i ka krijuar, do t'u japë atyre thesaret që ka. Mbi të gjitha u thoni atyre çka Unë mendoj për ta: se i dua dhe dëshiroj t'u jap atyre lumturinë e përjetshme.

Ah! Ju premtoj: njerëzit do të ktheheshin tek besimi më shpejt.

Besoni që, po të kishit filluar që nga Kisha e parë të Më nderonit e të Më bënit të nderohesha me një nderim te veçantë, pas njëzet shekujsh do të kishin mbetur pak njerëz që jetojnë me idhuj, si paganë dhe në shumë sekte të rrejtshme e të këqija, në të cilat njeriu vrapon me sy të mbyllur të hidhet në greminën e zjarrit të përjetshëm. Shikoni pra sa punë mbetet për t'u bërë.

ERDHI ORA IME! Duhet që Unë të jem i njohur, i dashur dhe i nderuar nga njerëzit, sepse pasi i kam krijuar Unë, dua të jem Ati i tyre, pastaj Shpëtimtari dhe në fund objekt i gëzimeve të tyre të përjetshme.

Deri tani ju kam folur për gjëra që tashmë i dinit, kam dashur t'ju kujtoj që të jeni gjithnjë e më të bindur që jam një Atë shumë i mirë e jo i tmerrshëm, ashtu si kujtoni ju, dhe: që jam Ati i të gjithë njerëzve që jetojnë e i atyre që do të krijoj deri në fundin e botës.

Ta dini edhe që dua të jem i njohur, i dashur dhe mbi të gjitha i nderuar. Që të gjithë t'i njohin mirësitë e Mia të pafundme për të gjithë e veçanërisht për mëkatarët, të sëmurët, për ata që janë duke vdekur e të gjithë ata që vuajnë. Le ta dinë që kam veç një dëshirë: t'i dua të gjithë, t'u dhuroj atyre hilet e mia, t'i fal kur pendohen e mbi të gjitha jo t'i gjykoj me drejtësinë time, por me mëshirën Time, në mënyrë që të gjithë të shpëtohen dhe të hyjnë në numrin e të zgjedhurve të Mi.

Për të përfunduar këtë parashtrim të shkurtër, ju bëj një premtim, efekti i të cilit do të jetë i përjetshëm, ja: në qoftë se Më thërrisni me emrin e Atit, me dashuri e me mirëbesim, do të fitoni gjithçka nga ky Atë, me dashuri e mëshirë.

Dëshiroj që biri Im, ati yt shpirtëror, të dijë të merret me Lavdinë Time e të vejë frazë pas fraze atë që të kam bërë të shkruash dhe atë që do të të bëj të shkruash, në mënyrë që njerëzit ta gjejnë të thjeshtë dhe të pëlqyeshëm për lexim këtë parashtrim që dëshiroj që ata të dinë, pa shtuar asgjë.

Çdo ditë nga pak do të flas për dëshirat e Mia për njerëzit, për gëzimet e mia, për vuajtjet e mia dhe, mbi të gjitha, do t'u tregoj njerëzve mirësitë e Mia të pafund dhe butësinë e dashurisë Sime të dhembshur.

Do të doja edhe që eporet e tua të lejonin të merreshe në çastet e tua të lira në biseda me Mua dhe që ti për një gjysmë ore në ditë të më ngushëllosh e të më duash, e të arrish kështu që zemrat e njerëzve, fëmijëve të Mi, të jenë të gatshme të punojnë për të përhapur këtë adhurim, për formën e të cilit jua tregova tani, në mënyrë që të arrini një mirëbesim të madh ndaj këtij Ati që dëshiron të jetë i dashur nga fëmijët e Tij.

Që kjo vepër që dua të bëj në mes njerëzve të mund të përhapet në gjirin e të gjitha kombeve sa më shpejt që të jetë e mundur, por pa bërë asnjë gabim nga ana e atyre që do të jenë të ngarkuar që ta përhapin, të kërkoj të kalosh ditët e tua në një përqendrim të madh shpirtëror. Do të jesh e lumtur kur do të flasësh pak me krijesat – e me zemrën tënde, në fshehtësi, do të flasësh me Mua dhe do të Më dëgjosh, edhe kur të jesh në mes tyre.

Ja, nga ana tjetër, ajo që dua që ti të bësh: kur nganjëherë do të flas me ty, ti do t'i shkruash këto biseda të Mia në një ditar të vogël të veçantë. Nëpërmjet tij Unë dua t'u flas të gjithë njerëzve: Unë jetoj me njerëzit në një intimitet më të madh se nëna me fëmijët e vet.

Që nga krijimi i njeriut, nuk kam pushuar as edhe një çast të jetoj pranë tij; si Krijues dhe Atë i njeriut e ndjej nevojën që ta dua. Jo sepse ai është i nevojshëm për Mua,

por sepse dashuria Ime si Atë dhe Krijues, më bën të ndjej nevojën që ta dua njeriun. Jetoj pra afër njeriut, e ndjek gjithkund, e ndihmoj në gjithçka, e furnizoj me gjithçka.

Shoh nevojat e tij, mundin e tij, të gjithë dëshirat e tij, e lumturia Ime më e madhe është që ta ndihmoj e ta shpëtoj.

Njerëzit kujtojnë se Unë jam një Zot i tmerrshëm, që çoj gjithë njerëzimin në ferr. Çfarë befasie do të jetë në fundin e kohërave, kur do të shohin shumë shpirtra që i konsideronin si të humbur, duke gëzuar lumturinë e amshueshme në mes të të zgjedhurve! Do të doja që të gjitha krijesat e mia të kishin besimin se është një Atë që rri zgjuar për ta, e që do të donte t'i bënte ata të parashijonin, edhe këtu në tokë, lumturinë e përjetshme.

Një nënë nuk e harron kurrë krijesën e vogël, që e ka nxjerrë në dritë. A nuk është edhe më e bukur nga ana Ime, që kujdesohem për të gjitha krijesat që kam nxjerrë në botë?

Tani, nëse nëna e do atë foshnje që Unë ia kam dhuruar, Unë e dua më shumë se ajo, sepse Unë e kam krijuar. Kur ndodh ndonjëherë që një nënë e do më pak fëmijën e vet për shkak të një të mete që mund të ketë, Unë, përkundrazi, e dua edhe më shumë. Ajo mund që edhe ta harrojë, ose ta kujtojë rrallë, sidomos kur mosha e tij ia ka larguar vëmendjen. Unë nuk do ta harroj kurrë. Unë e dua gjithmonë. Po edhe nëse njeriu nuk kujtohet më për Mua, Atin e tij dhe Krijuesin e tij, Unë kujtohem për të dhe e dua përsëri.

Jua thashë edhe më parë, që dua t'ju jap, edhe këtu në tokë, lumturinë e përjetshme, por ju nuk e keni kuptuar ende këtë fjalë, kuptimi i së cilës është ky: Nëse do të Më doni dhe nëse Më kërkonit me besim me këtë emër të ëmbël të Atit, ju do të filloni të njihni, edhe këtu në tokë, dashurinë dhe besimin që do ta bëjnë lumturinë tuaj të amshueshme dhe që do ta këndonin në qiell së bashku me të zgjedhurit. A nuk është ky një parashijim i lumturisë së qiellit, që do të zgjasë në amshim?

Unë dëshiroj pra që njeriu të kujtohet shpesh që Unë jam atje ku është dhe ai. Që ai nuk mund të jetojë, nëse Unë nuk do të isha me të, i gjallë si ai. Me gjithë mosbesimin e tij, Unë nuk pushoj të jem pranë tij.

Ah! Sa dëshiroj të shoh të realizuar projektin që dua t'ju komunikoj e që është ky: deri më sot, njeriu nuk ka menduar fare t'i japë Atit të tij, këtë kënaqësi, që po them tani: Dëshiroj të shoh të vendosur një mirëbesim të madh mes njeriut dhe Atit të tij në qiell, një shpirt të vërtetë familjariteti e kujdesi njëkohësisht, për të mos abuzuar nga mirësia Ime e madhe.

I njoh nevojat tuaja, dëshirat tuaja dhe gjithçka që është brenda jush. Por, sa do të isha i lumtur dhe mirënjohës, sikur t'ju shihja të vinit tek Unë për të m'i besuar nevojat tuaja, sikurse një bir, i cili e ka besimin e plotë në babën e vet. Si mund t'ju refuzoj çfarëdo gjëje, e vogël apo e madhe qoftë, nëse do të Ma kërkonit? Edhe pse nuk më shihni, a nuk Më ndjeni krejt afër jush ndër ngjarjet që ndodhin tek ju ose përreth jush?

Sa shumë shpërblime do të keni një ditë, nëse keni besuar në Mua, pa më parë!

Edhe tani që jam këtu, vetë në mes të gjithë juve, që ju flas, duke ju përsëritur, në të gjitha format, që ju dua dhe që dua të jem i njohur, i dashur dhe i nderuar me një nderim të veçantë, ju nuk Më shihni, me përjashtim të një personi, të cilit i kam dhënë këtë porosi! Një e vetme në të gjithë njerëzimin! Megjithatë, ja Unë ju flas juve përmes saj, në të ju shoh të gjithëve dhe u flas të gjithëve dhe secilit veç e veç, dhe ju dua sikur të Më shihnit!

Dëshiroj pra që njerëzit të mund të Më njohin dhe të ndjejnë që jam pranë secilit prej tyre. Kujtohuni, o njerëz, që dua të jem shpresa e njerëzimit. A nuk jam? Nëse nuk do të isha shpresë për njeriun, ai do të ishte i humbur. Por është e nevojshme që të më njihni si të tillë, që paqja, besimi dhe dashuria të hyjnë në zemrat e çdo njeriu e të arrijnë të krijojnë marrëdhënie me Atin e tyre të qiellit dhe të tokës!

Mos më imagjinoni si atë plak të tmerrshëm, që njerëzit e paraqesin në pikturat dhe librat e tyre! Jo, jo! Unë nuk jam as më i ri, e as më i vjetër se Biri Im dhe Shpirti Im i Shenjtë. Për këtë dua që të gjithë, nga fëmija, e deri tek i moshuari, të më quajnë me emrin familjar të Atit e të mikut, mbasi jam gjithnjë me ju. Bëhem i njëjtë me ju, për t'ju bërë të njëjtë me Mua. Sa i madh do të ishte gëzimi Im duke parë prindërit që mësojnë fëmijët e tyre të Më quajnë shpesh me emrin e Atit, sikur jam në të vërtetë! Sa do të dëshiroja të shikoja të rrënjosja në këto zemra të reja një

besim, një dashuri gjithë prindërore drejt Meje! Unë kam bërë gjithçka për ju: a nuk do të bëni ju këtë për Mua?

Dua të vendosem në çdo familje si në banesën Time, me qëllim që çdo njeri të mund të thotë plotësisht i sigurt: “Kemi një Atë që është pafundësisht i mirë, jashtëzakonisht i pasur dhe shumë i mëshirshëm. Mendon për ne dhe është afër nesh, na shikon, vetë Ai na mban, dhe do të na japë gjithçka na mungon, nëse ia kërkojmë. Të gjitha pasuritë e Tija janë edhe të tonat, ne do të kemi gjithçka që na duhet.” Unë jam këtu pikërisht që të më kërkonin atë për çka keni nevojë: “Lypni e do t’ju jepet!” Në mirësinë time Atërore do t’ju jap çdo gjë, që të gjithë të dinë të Më konsiderojnë si një Atë të vërtetë, i cili jeton mes familjes së vet, sikurse Unë në të vërtetë jetoj.

Dëshiroj edhe, që çdo familje të ekspozojë në mënyrë që ta shohin të gjithë – figurën time, që më vonë do t’ia bëj të njohur “bijëzës” sime. Dëshiroj që kështu çdo familje të vihet nën mbrojtjen Time të veçantë, në mënyrë që të mund të më nderojnë më lehtë. Aty, çdo ditë, familja do të Më bëjë pjesëmarrës të nevojave, punëve, halleve, vuajtjeve dhe dëshirave të veta, si edhe të gëzimeve të veta, sepse një Atë duhet të dijë gjithçka që u takon fëmijëve të tij. Unë i di, natyrisht, pasi jam aty, por më pëlqen shumë thjeshtësia. Di t’u përshtatem kushteve tuaja. Bëhem i vogël me të vegjlit, bëhem i rritur me njerëzit e rritur, me të moçmit bëhem i barabartë me ta, në mënyrë që të gjithë të kuptojnë atë që dua t’u them për shenjtërimin e tyre dhe për lavdinë time.

A nuk e keni provën e kësaj që po ju them tek Biri Im, që është bërë i vogël dhe i brishtë si ju? A nuk e keni edhe tani, duke Më parë këtu tek ju flas? E që të mund të kuptoni atë që dua t'ju them, a nuk kam zgjedhur, për t'ju folur, një krijesë të varfër si ju? Dhe tani a nuk bëhem i njëjtë me ju?

Shikoni, kam vënë kurorën Time te këmbët e Mia, e botën në zemrën Time. Kam lënë lavdinë time në qiell dhe kam ardhur këtu, duke u bërë gjithçka për të gjithë, i varfër me të varfrit dhe i pasur me të pasurit. Dua ta mbroj rininë, si një Atë i butë. Ka shumë ligësi në botë! Këta shpirtra të pamësuar lihen të mashtrohen nga ushqimi i vesit që, pak nga pak, i çon në shkatërrim të plotë. O ju, që veçanërisht keni nevojë që dikush t'ju ruajë në jetë për të mundur të largohet e keqja, ejani tek Unë! Jam Ati që ju do më shumë sesa do t'ju dojë çfarëdo krijese tjetër! Unë do t'ju dua me butësi. Do t'ju jap hirit për të tashmen dhe do të bekoj të ardhmen tuaj. Të jeni të sigurt që nuk ju harroj, pas pesëmbëdhjetë, njëzet e pesë ose tridhjetë vitesh që ju kam krijuar. Ejani! Shoh që keni nevojë të madhe për një Atë të ëmbël e pafundësisht të mirë si Unë.

Pa u zgjatur në shumë gjëra të tjera, që do të ishte e nevojshme të thuheshin këtu, por që mund t'i them më vonë, dua tani t'u flas në mënyrë shumë të veçantë shpirtrave të atyre që i kam zgjedhur, meshtarëve, rregulltarëve dhe rregulltareve: juve, o fëmijë të shtrenjtë të dashurisë Sime. Kam plane të mëdha për ju!"

PAPËS

“Para të gjithë të tjerëve, të drejtohem ty, biri Im i dashur, ty Zëvendësi Im, për të vënë në duart e tua këtë vepër që duhet të jetë e para mbi të gjitha dhe që, për frikën që ka ngjallur djalli tek njeriu, do të kryhet vetëm në këtë kohë.

Ah! Sa do të dëshiroja që ti të kuptosh shtrirjen e kësaj veprë, madhësinë, gjerësinë, thellësinë dhe lartësinë e saj. Do të doja që ti të kuptoje dëshirat e panumërta që kam për njerëzimin e sotëm dhe të ardhshëm!

Sikur ta dije dëshirën Time që të jem i njohur, i dashur dhe i nderuar nga njerëzit me një adhurim të veçantë! Këtë dëshirë e kam në vete që nga amshimi dhe që nga krijimi i njeriut të parë. Këtë dëshirë ua kam shprehur disa herë njerëzve, veçanërisht në Besëlidhjen e Vjetër. Por njeriu nuk e ka kuptuar kurrë. Tani kjo dëshirë më bën të harroj të gjithë të kaluarën, mjaft që ajo të realizohet në të tashmen, në krijesat e Mia të botës mbarë.

Jam përulur deri te më e varfra prej krijesave të Mia, që t’i flas asaj dhe përmes saj t’u flas njerëzve, megjithëse ajo nuk mund ta kuptojë madhështinë e veprës që dua të bëj mes tyre!

Nuk mund të flas për teologji me të, di që do të dështoja, sepse nuk do të më kuptonte. Lejoj që të ndodhë kështu, për të mundur të realizoj veprën Time përmes thjeshtësisë dhe çiltërisë. Por të takon ty tani ta studiosh këtë vepër dhe ta vesh shumë shpejt në zbatim.

Për të qenë i njohur, i dashur dhe i nderuar me një adhurim të veçantë, nuk kërkoj asgjë të jashtëzakonshme.

Dëshiroj vetëm këtë:

1. Që një ditë, ose të paktën një e diel, të jetë e kushtuar për të Më nderuar në mënyrë të veçantë nën emrin: Ati i të gjithë njerëzve.

Do të dëshiroja për këtë të kremte meshën dhe liturgjinë e orëve të veçantë. Nuk është e vështirë të gjenden tekstet në Shkrimin e shenjtë.

Nëse preferoni të më bëni këtë të kremte të veçantë një të diel, Unë zgjedh të dielën e parë të gushtit. E nëse ju konvenon më shumë një ditë e javës, preferoj që të jetë gjithnjë data 7. e po atij muaji.

2. Dëshiroj që i gjithë kleri të angazhohet për të zhvilluar këtë kult dhe mbi të gjitha të bëjë që të njihem nga njerëzit ashtu siç jam dhe siç do të jem gjithmonë pranë tyre, pra: Ati më i butë dhe më i dashur i të gjithë etërve.

3. Dëshiroj që kleri të Më bëjë të njohur në të gjitha familjet, në spitalet, edhe në laboratorët e oficinat, në kazerma, në sallat ku ministrat e kombeve marrin vendime dhe kudo që të ndodhen krijesat e Mia, edhe në qoftë se aty do të jetë vetëm një prej tyre!

Që shenja e prekshme e pranisë Sime të jetë një figurë, e cila dëshmon që Unë jam aty, realisht i pranishëm. Kështu të gjithë njerëzit do të bëjnë të gjitha veprimet e tyre nën shikimin e Atit të tyre dhe Unë vetë do të kem parasysh krijesën që e kam

adoptuar, pasi e kam krijuar. Kështu të gjithë fëmijët e Mi do të jenë nën shikimin e butë të Atit të tyre.

Padyshim që edhe tani jam kudo, por do të doja të jem i paraqitur në një mënyrë të prekshme!

4. Që gjatë vitit kleri dhe besimtarët të ushtrojnë disa ushtrime mëshire për nderin Tim, pa i lënë pas dore punët e tyre të zakonshme.

Që pa frikë meshtarët e Mi të shkojnë kudo, në të gjitha kombet, të çojnë flakën e dashurisë Sime atërore. Atëherë shpirtrat do të ndriçohen, do të pushtohen, jo vetëm mes jobesimtarëve, por edhe ndër të gjitha sektet, që nuk janë të Kishës së vërtetë. Po, që edhe këta njerëz, që janë fëmijët e Mi, të shohin të ndriçojë këtë flakë para syve të tyre, që të njohin të vërtetën, të përqafojnë dhe të praktikojnë të gjitha virtytet e krishtera.

5. Dua të jem i nderuar në mënyrë shumë të veçantë në seminare, në noviciate, në shkolla dhe shtëpitë për të moshuarit. Që të gjithë, nga më i vogli tek më i madhi, të mund të Më njohin si Atin e tyre, Krijuesin dhe Shpëtimtarin e tyre.

6. Që meshtarët të angazhohen të kërkojnë në Shkrimin shenjt atë që kam thënë kohë më parë e që ka mbetur deri tani e panjohur, në lidhje me adhurimin që dëshiroj të kem nga njerëzit. Që të punojnë për të publikuar të gjithë njerëzve dëshirat dhe vullnetin Tim, duke theksuar saktësisht atë kryesoren, që dëshiroj t'u them njerëzve në përgjithësi, dhe meshtarëve dhe

rregulltarëve në veçanti. Këta janë shpirtrat që kam zgjedhur për të më bërë nderimet e mëdha më shumë se njerëzit e tjerë.

Natyrisht duhet kohë për të arritur në një realizim të plotë të këtyre dëshirave që kam hartuar për njerëzimin, e që të kam bërë t'i njohësh. Por një ditë, me anë të lutjeve dhe sakrificave të shpirtrave bujarë, që do të flijohen për këtë vepër të dashurisë Sime, një ditë do të më plotësohet dëshira. Do të të bekoj, Biri im i shtrenjtë, dhe do të të jap njëqindfishin e asaj që do të bësh për lavdinë Time.”

IPESHKVIT

“Po ashtu dua të them një fjalë edhe ty, biri im Aleksandër, që dëshirat e Mia të realizohen në botë.

Është e nevojshme që së bashku me atin shpirtëror të “bimëzës” së Birit Tim Jezus (motrës Eugenia), të jeni nismëtarët e kësaj vepre, pra të këtij nderimi të veçantë, që Unë pres nga njerëzit. Ju, bijtë e Mi, ju besoj këtë vepër dhe të ardhmen e saj, kaq të rëndësishme.

Folni, këmbëngulni, bëni të njohur atë që do t'ju them, që të Më njohin, të Më duan dhe të Më nderojnë të gjitha krijesat e Mia. Në qoftë se do të bëni këtë, do të zbatoni atë që pres nga ju, pra vullnetin Tim; kështu do të realizoni dëshirat që prej kohësh kam ruajtur në heshtje.

Për të gjithë këtë që do të bëni për lavdinë Time, unë do të bëj dyfishin për shpëtimin dhe shenjtërimin tuaj. Dhe

në fund, në qiell dhe vetëm në qiell do të shikoni shpërblimin e madh që do t'ju jap juve në mënyrë të veçantë dhe të gjithë atyre që do të punojnë për këtë qëllim.

Kam krijuar njeriun për Vete dhe është e drejtë që Unë të jem GJITHÇKA për njeriun. Njeriu nuk mund të ketë gëzime të vërteta, përveç me Atin dhe Krijuesin e vet, sepse zemra tij është bërë vetëm për Mua.

Nga ana Ime, dashuria për krijesat e Mia është kaq e madhe, sa që unë nuk provoj asnjë gëzim të barabartë me atë që ndjej kur ndodhem në mes të njerëzve.

Lavdia ime në qiell është pafundësisht e madhe, por lavdia Ime është edhe më e madhe kur ndodhem në mes të fëmijëve të Mi: njerëzve të të gjithë botës. Qielli juaj, krijesat e Mia, është në Parajsë me të zgjedhurit e Mi, sepse atje lart, në qiell, do të më sodisni në pamjen e amshueshme dhe do të gëzoni lavdinë e amshuar. Qielli im është mbi tokë, me ju të gjithë, o njerëz! Po, është në tokë dhe në shpirtat tuaj e kërkoj lumturinë Time e gëzimin Tim. Ju mund të M'i jepni këto gëzime dhe kjo është për ju edhe një detyrë karshi Krijuesit dhe Atit tuaj, i cili këtë e dëshiron dhe e pret prej jush.

Gëzimi Im të jem mes jush nuk është më pak i madh se kur isha në tokë me Birin Tim Jezusin, gjatë jetës së Tij tokësore. Biri Im – Unë vetë e dërgova. Ishte zënë me anë të Shpirtit të Shenjtë, që jam përsëri Unë; me një fjalë: Unë isha gjithnjë Unë.

Juve, krijesa të mia, duke ju dashur si Birin Tim, që jam po Unë, ju them sikur Atij: jeni fëmijët e Mi të dashur, të cilët ju kam për zemër. Prandaj Unë kënaqem në shoqërinë tuaj dhe dëshiroj të rri me ju. Prania ime mes jush është si dielli në botën tokësore. Nëse jeni të gatshëm të Më prisni, do të vij shumë afër jush, do të hyj tek ju, do t'ju ndriçoj, do t'ju ngroh me dashurinë Time të pafund.

Për sa ju takon juve, shpirtra që jeni në gjendje të mëkatit, ose që nuk i pranoni të vërtetat e fesë, nuk mund të vij tek ju, megjithatë do të jem pranë jush, meqë nuk pushoj kurrë t'ju thërras, t'ju ftoj e të dëshiroj që të merrni të mirat që ju sjell, të shihni Dritën e të shëroheni nga mëkati.

Nganjëherë ju shikoj me mëshirë, për shkak të gjendjes suaj fatkeqe. Nganjëherë ju shikoj me dashuri, për t'ju përgatitur t'u nënshtroheni hireve. Kaloj nganjëherë ditë, edhe vite, afër disa shpirtrave, për t'u siguruar atyre lumturinë e amshuar. Harrojnë që Unë jam atje që i pres, që i thërras në çdo çast të ditës. Me gjithë këtë nuk lodhem aspak, e ndjej të njëjtin gëzim duke qëndruar pranë jush, gjithnjë me shpresën që një ditë do të ktheheni tek Ati juaj dhe të Më bëni të paktën ndonjë dëshmi dashurie përpara se të vdisni.

Ja, po ju jap një shembull të një shpirti, që është duke u ballafaquar me vdekjen e papritur: ky shpirt ka qenë për Mua si biri plangrishës.

(Shënim i Nënës Eugenia: "E kam parë këtë shembull, pikërisht ashtu sikurse Ati ynë na e përshkruan, dhe e shënova.")

I kam dhënë shumë përfitime këtij shpirti, por ai i shkatërroi të gjitha këto përfitime, të gjitha këto dhurata që Ati i tij më i dashur i siguroi për të. Edhe më keq se kjo, ai më ka fyer rëndë. E kam pritur, e kam ndjekur atë kudo, i kam dhënë favore të reja, si shëndetin dhe të mira që bëja të jepnin fryte nga punët e tija, kaq mirë sa që kishte me tepricë. Nganjëherë Provania Ime i sillte të mira të reja. Jetonte, pra në bollëk, por ai gjithçka shihte në dritën e errët të veseve të veta. Krejt jeta e tij ishte një endje gabimesh për shkak të gjendjes së vazhdueshme të mëkatit mortar. Por Unë nuk kam pushuar së dashuri. E ndiqja njëloj, e doja dhe mbi të gjitha, edhe pse Më refuzonte dhe Më kundërshtonte, isha i kënaqur të jetoj me durim pranë tij, me shpresë që ndoshta një ditë do të kishte kuptuar dashurinë Time dhe do të kthehej tek Unë, Ati dhe Shpëtimtari i tij.

Në fund afrohet dita tij e fundit: i dërgoj një sëmundje që të mendohet dhe të kthehet tek Unë, Ati tij: por koha kalon, dhe ja biri Im i shkretë 74 vjeç ne orën e tij të fundit. Jam ende atje, si gjithnjë: i flas me një mirësi më të madhe se kurrë. Insistoj, thërras të zgjedhurit e Mi, që të luten për të që të kërkojë faljen që Unë ia ofroj... Në këtë çast, para se të marrë frymë për herë të fundit, hap sytë, i pranon gabimet e veta dhe kupton se sa është larguar nga rruga e vërtetë, që e sjell tek Unë. Vjen në vete, pastaj me një zë të mekur, të cilin askush që ishte pranë tij nuk e dëgjon, më thotë: “Zoti im, tani po shoh se sa dashuria Jote për mua ka qenë e madhe dhe unë Të kam fyer vazhdimisht me një jetë të keqe. Nuk kam menduar kurrë për Ty, Ati im dhe Shpëtimtari im. Tani Ti sheh gjithçka dhe për të gjithë

të keqen që e sheh në mua dhe që unë e njoh në pësjtjellimin tim, Të kërkoi falje dhe Të dua, Ati im dhe Shpëtimtari im!”

Ai vdiq në atë çast dhe ja ku është para Meje. Unë e gjykoj me dashurinë e një Ati, si më ka quajtur, dhe është i shpëtuar. Do të qëndrojë për disa kohë në vendin e pastrimit të mëkateve, e pastaj do të jetë i lumtur në amshim. Dhe Unë, pasi jam gëzuar gjatë jetës së tij me shpresën që ta shpëtoja me pendimin e tij, gëzohem edhe më shumë me rrethin Tim qiellor, pasi kam realizuar dëshirën Time dhe që do të jem Ati i tij në amshim.

Për sa u takon shpirtave që jetojnë në drejtësi dhe në hirin shenjtërues, Unë ndjej lumturi duke jetuar ne ta. U dhurohem atyre. U transmetoj atyre përdorimin e fuqisë sime, dhe me anë të dashurisë sime ata gjejnë një parajsë të parakohshme tek Unë, Ati e Shpëtimtari i tyre!

Kështu përfundon pjesa e parë e Porosisë.

Porosia e Atit

Pjesa e dytë

Pjesa e dytë fillon më 12 gusht të vitit 1932.

Një ditë djalli e mori dhe ia preu kopertinën me një palë gërshërë.

“Sapo kam hapur një burim të gjallë që, nga dita e sotme, e deri në fundin e kohërave, nuk do të shterojë kurrë. Vij tek ju, krijesat e Mia, për t’ju hapur parzmën time atërore, të mbushur me dashuri për ju, fëmijët e Mi. Unë dua që ju të jeni dëshmitarë të dashurisë sime të pambarim dhe të mëshirshme. Nuk Më mjafton që ju kam treguar dashurinë Time; dua përsëri t’ju hap Zemrën time, nga e cila do të dalë një burim freskues, me të cilin të gjithë njerëzit do ta shuajnë etjen. Do të shijojnë atëherë gëzimet që nuk kishin njohur deri tani, për shkak të asaj peshe të madhe të frikës së pa fund që kishin ndaj Meje, Atit të tyre të butë.

Kam bërë që të gufojë ky burim, që kur u kam premtuar njerëzve Shpëtimtarin. (*Shënim i Nënës Eugenia: “Këtë burim, për të cilin ai më foli, nga ai moment e shoh çdo ditë”.*) Unë e kam bërë të kalojë, përmes Zemrës së Birit Tim e të arrijë deri te ju. Por dashuria Imë e pafund për ju më shtyn të bëj edhe më shumë, duke hapur parzmën time, nga e cila do të gufojë ky ujë shpëtimtar për fëmijët e Mi; dhe

Unë u lejoj atyre të marrin gjithçka që është e nevojshme për tani dhe për amshim.

Nëse doni të provoni fuqinë e këtij burimi për të cilin ju flas, mësoni më parë të Më njihni më mirë e të Më doni, deri në masën që dua Unë, dmth.: jo vetëm si Atin, por si Mikun tuaj më të besueshëm.

Përse të çuditeni për këtë që ju them? A nuk ju kam krijuar në përngjasimin Tim? Ju kam bërë në shëmbëlltyrën Time që të mos gjeni asgjë të çuditshme kur flisni familjarisht me Atin tuaj, Krijuesin tuaj e Zotin tuaj; meqë jeni bërë fëmijët e Mi, përmes mirësisë Sime zemërdhimbshme atërore e hyjnore.

Biri Im Jezusi është në Mua dhe Unë jam në Të, në dashurinë tonë të ndërsjellë është Shpirti i Shenjtë, që Na mban të bashkuar me këtë lidhje dashurie e që Na bën të jemi NJË.

Ai, Biri im, është mbajtës i këtij burimi, në mënyrë që njerëzit të mund të shkojnë e të marrin në Zemrën e Tij, të mbushur gjithnjë plot e përplot me ujin shpëtimtar! Por duhet të jeni të sigurt se ekziston ky burim, që Biri Im jua hap, kështu që të bindeni që është freskues dhe i këndshëm. Pra ejani tek Unë përmes Birit Tim dhe kur të jeni afër Meje, Ma hapni zemrën për dëshirat tuaja. Do t'ju tregoj këtë burim duke ju bërë të Më njihni ashtu siç jam. Kur do të Më njihni, do të shuani etjen, do të përtëriheni, sëmundjet tuaja do të shërohen, vuajtjet tuaja do të zhduken; gëzimi juaj do të jetë i madh dhe dashuria juaj do të gjejë një siguri që nuk keni provuar përpara.

Por, si mund të vijmë te Ti? – mund të Më pyetni. Ah! Vini përmes mirëbesimit; Më thirrni si Atin tuaj, Më duani në Shpirt e në të Vërtetë dhe kjo do të jetë e mjaftueshme që ky Ujë freskues dhe i fuqishëm të vijë për t'ju shuar etjen.

Por nëse doni me të vërtetë që ai t'ju japë gjithçka që ju mungon për të Më njohur e për të Më dashur dhe nëse ndjeheni të ftohtë dhe indiferentë, Më thirrni veç me emrin e ëmbël: “Atë” – dhe Unë do të vij te ju. Burimi Im do t'ju dhurojë dashuri, besim dhe gjithë atë që ju mungon, për të qenë të dashur përgjithmonë nga Ati dhe Krijuesi juaj.

Pasi Unë dëshiroj që të gjithë ju të Më njihni, që të mund të gëzoni të gjithë, edhe këtu poshtë, Mirësinë dhe butësinë Time, bëhuni apostuj të Mi për ata që ende nuk Më njohin, dhe Unë do ta bekoj mundin tuaj duke ju përgatitur lumturinë e qiellit pranë Meje, në amshim!

Unë jam oqeani i Mëshirës, fëmijët e Mi. Ja një provë e dashurisë atërore që kam për ju të gjithë, pa përjashtim, cilado qoftë mosha juaj, gjendja juaj, vendi juaj. Nuk përjashtoj as shoqëri të ndryshme, sektet, besimtarët, të pafetë, indiferentët; i përfshij në këtë dashuri të gjitha krijesat e pajisura me dhuratën e arsyes, që të gjitha së bashku formojnë njerëzimin.

Ja prova: Unë jam oqeani i Mëshirës. Ju kam bërë të njihni burimin që gufon nga Gjoksi Im, për t'ju shuar etjen. E tani, që të kuptoni sa jam i mirë ndaj të gjithëve, jam duke ju treguar oqeanin e mëshirës Sime universale, që ju të gjithë të zhyteni në të me sy të mbyllur. Përse? Sepse,

duke u zhytur në këtë oqean, shpirtrat që janë bërë të hidhur për shkak të veseve dhe mëkateve, të mund ta lajnë atë helm në këtë banjë të dashurisë. Ata do të dalin nga ky oqean më të mirë, të lumtur që kanë mësuar të jenë të mirë dhe të mëshirshëm.

Në se ju vetë, për padije ose për dobësi, bëheni një pikë e hidhur, Unë jam përsëri një oqean i dhembshurisë, gati të marr këtë pikë të hidhur për ta kthyer në dashuri, e për t'ju bërë ju të shenjtë, siç jam i shenjtë Unë, Ati juaj.

A doni, fëmijët e Mi, të kaloni këtu në tokë, jetën në paqe e gëzim? Ejani e zhytuni në këtë oqean të pafund e qëndroni në të gjithmonë. Derisa do të punoni dhe kaloni jetën tuaj të përditshme, kjo jetë do të shenjtërohet përmes mëshirës.

Për sa u përket fëmijëve të Mi që nuk janë në të vërtetën, dua për më tepër t'i mbuloj me kujdesin Tim të veçantë, që të hapin sytë ndaj dritës që në këtë kohë ndriçon më ndjeshëm se kurrë. Kjo është koha e hireve, e parashikuar dhe e pritur nga fillimi i kohës.

Unë vetë jam këtu, për t'ju folur. Po vij si më i buti dhe më i dashuri i etërve. Përulëm, duke e harruar vetveten, veç t'ju lartësoj tek Unë e t'ju siguroj shpëtimin tuaj. Ju të gjithë që jetoni sot, si edhe ju që tani nuk jeni, por që do të jetoni nga shekulli në shekull deri në fundin e botës, të dini që nuk jetoni vetëm, por një Atë mbi të gjithë etërit jeton me ju, madje jeton në ju, mendon për ju dhe ju ofron të merrni pjesë në privilegjet e pakuptueshme të dashurisë së Tij.

Afrohuni tek burimi që do të gufojë gjithnjë nga Gjoksi Im atëror. Shijoheni ëmbëlsinë e këtij uji të shëndetshëm dhe kur do të provoni të gjithë fuqinë e këndshme mbi shpirtrat tuaj për të kënaqur të gjitha nevojat tuaja, ejani e zhytuni në oqeanin e dashurisë sime, për të jetuar vetëm në Mua; të vdisni vetvetes, e të jetoni gjithmonë në Mua.”

Shënim i Nënës Eugenia:

Ati ynë më ka thënë në një bisedë intime: “Burimi është simboli i dijes Sime, e ai oqeani i mëshirës Sime dhe i besimit tuaj. Kur dëshironi të pini në këtë burim, Më studioni për të Më njohur, e kur të Më njihni, hidhuni në oqeanin e mëshirës Sime, duke besuar në Mua me një mirëbesim që ju transformon, ndaj të cilit Unë nuk mund të rezistoj; atëherë do të fal gabimet tuaja dhe do t’ju mbush me hiret të mëdha.”

Vazhdim i Porosisë:

“Unë jam mes jush. Të lumtur do të jenë ata që besojnë në këtë të vërtetë dhe që përfitojnë nga kjo kohë për të cilën Shkrimi i shenjtë ka folur në këtë mënyrë: ‘Do të vijë koha, në të cilën Zoti duhet të jetë i nderuar dhe i dashur nga njerëzit, sikur Ai e dëshiron.’

Shkrimi i shenjtë vazhdon dhe pyet: ‘Përse?’ Dhe vetë përgjigjet: ‘Sepse vetëm Ai është i denjë për t’u nderuar, dashur e lavdëruar në amshim!’

Moisiu ka marrë nga Unë si të parin e dhjetë Urdhërimeve këtë urdhër për t’ua thënë njerëzve: ‘Duani dhe nderoni Zotin!’ Njerëzit që tashmë janë të krishterë, mund të Më thonë: ‘Ne Të duam që kur kemi ardhur në këtë botë, ose që kur jemi kthyer në fe, meqë themi shpesh

në lutjen *Ati ynë*: “Ati ynë që je në qiell!” Po, fëmijët e Mi, është e vërtetë, ju Më doni dhe Më nderoni kur thoni fjalinë e parë të lutjes *Ati ynë*, por vazhdoni më poshtë dhe do të shihni:

“U shenjtëroftë emri Yt!” – A bekohet emri Im?

Vazhdoni: “Ardhtë Mbretëria Jote!” – Mbretëria Ime, a ka ardhur?

Ju nderoni, është e vërtetë, me të gjithë afshin tuaj Mbretërimin e Birit Tim Jezusit, dhe në Të ju Më nderoni Mua! Por a do t’ia mohoni Atit tuaj këtë lavdi të madhe, duke e quajtur “Mbret”, ose të paktën të Më bëni të mbretëroj në mënyrë që të gjithë njerëzit të mund të Më njohin dhe të Më duan?

Dëshiroj që të kremtoni këtë festë të Mbretërimit të Birit Tim si dëmshpërblim për fyerjet që Ai ka pësuar përpara Pilatit dhe nga ana e ushtarëve që fshikullonin me kamxhik shenjtërinë e Tij dhe pafajësinë njerëzore. Kërkoj që të mos ta ndërprisni këtë festë, përkundrazi, ta kremtoni me entuziazëm dhe afsh; por që të gjithë të njohin me të vërtetë këtë Mbret, duhet ta njohin edhe Mbretërinë e Tij.

Tani, për të arritur në këtë njohje të dyfishtë në mënyrë të përkryer, është e nevojshme të njihet prapë Ati i këtij Mbreti, Krijuesi i kësaj Mbretërie.

Në të vërtetë, fëmijët e Mi, Kisha – kjo shoqëri që kam bërë të krijohet nga Biri Im – do të plotësojë këtë vepër, duke bërë të nderohet Ai që është autori i saj: Ati e Krijuesi juaj.

Mes jush, fëmijët e Mi, ndonjë mund të Më thotë: “Kisha është rritur pa ndërprerë, të krishterët bëhen gjithnjë e më shumë. Kjo është një provë e mjaftueshme që Kisha jonë është e plotë!” Ta dini, fëmijët e Mi, që Ati juaj ka ndenjur zgjuar mbi Kishën që në lindjen e saj dhe që, duke qenë dakord me Birin Tim e me Shpirtin e Shenjtë, e kam dashur të pagabueshme përmes Zëvendësit Tim, Atit të Shenjtë. Megjithëkëtë, a nuk është e vërtetë se po të më njihnin të krishterët pikërisht ashtu siç jam Unë, pra si një Atë i butë dhe i mëshirshëm, i mirë dhe jo i ngurtë, do të praktikonin më me forcë dhe më me sinqeritet këtë besim të shenjtë?

Fëmijët e Mi, a nuk është e vërtetë se në qoftë se do të dinit se keni një Atë që mendon për ju e që ju do me një dashuri të pafund, për t’ju përgjigjur kësaj ju a nuk do të ishit më besnikë ndaj detyrave tuaja si të krishterë, edhe si qytetarë, për të qenë të drejtë, për t’u bërë të drejtë ndaj Zotit dhe ndaj njerëzve?

A nuk është e vërtetë se në qoftë se jeni të bindur për këtë Atë që ju quan të gjithëve pa asnjë dallim, me emrin e bukur të fëmijëve, do të Më donit si fëmijë të përzemërt, me një dashuri aktive, që do të përhapej edhe në pjesën tjetër të njerëzimit, që nuk e njeh ende këtë shoqëri të krishterë, po edhe më pak Atë që i ka krijuar dhe që është Ati i tyre?

Nëse ndonjëri do të shkonte t’u fliste këtyre shpirtëve të humbur në besëtytnitë e tyre, ose shumë të tjerëve që më quajnë Zot, pasi dinë që ekzistoj, pa ditur se jam pranë tyre; nëse do t’u thuhej që Krijuesi është edhe Ati i tyre, që

mendon për ta dhe që merret me ta dhe që i rrethon me një përzemërsi të thellë në sa vuajtje dhe në vështirësi të tyre, në atë mënyrë do të arrihej kthimi në fe edhe ndër kundërshtarët më të fortë dhe këto kthime në besim do të ishin më të shumta dhe më të vendosura, dmth. më të qëndrueshme.

Disa, duke shqyrtuar veprën e dashurisë që jam duke kryer në mes të njerëzve, do të gjejnë arsye për kritikë e do të thonë kështu: 'Por misionarët që kur kanë shkuar në vendet e largëta, a nuk u flasin atyre që nuk besojnë veçse për Zotin, për Mirësinë e Tij, për Zemërdhembshurinë e Tij; e çka mund të thonë më shumë për Zotin, pasi flasin për të gjithmonë?'

Misionarët kanë folur e flasin ende për Mua në masën në të cilën ata vetë Më njohin, por Unë ju siguroj, ju nuk më njihni pikërisht ashtu si jam. Prandaj po vij për t'u zbuluar si Ati i të gjithëve dhe si më i buti i të gjithë etërve, për të korrigjuar dashurinë që keni për mua, dashurinë tuaj, e cila për shkak të frikës është e shtrembëruar (deformuar).

Po vij që të bëhem i ngjashëm me krijesat e Mia, për të korrigjuar idenë që keni për një Zot të drejtë, por të tmerrshëm, pasi po i shoh njerëzit se si e kalojnë krejt jetën e vet pa pasur shpresë në një të vetmin Atin e tyre, i cili dëshiron vetëm që t'ua bëjë më të lehtë jetën e tyre tokësore, dhe për t'ua dhënë pastaj jetën hyjnore në qiell.

Kjo është një provë, që shpirtat nuk Më njohin më shumë se sa Më njihni ju, pasi nuk e keni tejkaluar idenë që keni për Mua. Por tani po ju jap këtë dritë. Qëndroni në

Dritë dhe çojeni Dritën të gjithëve. Ky do të jetë një mjet i fuqishëm për të arritur kthime në besim, e ndoshta edhe për t'i mbyllur dyert e ferrit, pasi **Unë po e përsëris këtë premtimin Tim që do ta mbaj gjithmonë, e që është ky:**

**Të gjithë ata që do të më thërrasin
me emrin Atë,
qoftë edhe një herë të vetme,
nuk do të humben
dhe do të jenë të sigurt
për jetën e tyre në amshim
së bashku me të zgjedhurit.**

Dhe për ju që punoni për Lavdinë Time dhe që angazhoheni për të Më bërë të njihem, të nderohem dhe të duhem, ju siguroj se shpërblimi do të jetë i madh, pasi do të llogaris gjithçka, edhe gjënë më të vogël që do të bëni dhe do t'jua qindfishoj të gjitha në amshim.

Sikurse ju kam thënë, është e nevojshme që në bashkësinë e Kishës së shenjtë të themelohet e kremtja, në të cilën do të adhurohet në një mënyrë krejt të veçantë Autori i kësaj bashkësie, Ai që ka ardhur që ta themelojë, Ai që është Shpirti i saj, një Hyj i vetëm në tre veta hyjnore: Ati, Biri dhe Shpirti i Shenjtë.

Deri sa të tre Vetat nuk do të jenë të nderuara me një adhurim krejtësisht të veçantë nga Kisha dhe i tërë njerëzimi, diçka do t'i mungojë kësaj bashkësie. Kam bërë që disa shpirtra të jenë të vetëdijshëm për këtë mungesë,

por pjesa më e madhe, prej frikës së madhe, nuk i është përgjigjur thirrjes sime. Të tjerë kanë pasur guximin t'u flasin për këtë atyre që e kanë për detyrë, por përpara dështimit të tyre, nuk kanë këmbëngulur.

Tani ka ardhur momenti Im. Po vij Unë vetë për t'u bërë i njohur nga njerëzit, fëmijët e Mi, atë që deri tani nuk e kishin kuptuar plotësisht. Vij Unë vetë për të sjellë zjarrin e ndezur të ligjit të Dashurisë, në mënyrë që, me këtë mjet, të mund të shkrihet dhe të shkatërrohet shtresa e pamasë e akullit që rrethon njerëzimin.

O njerëzim i dashur, o njerëz që jeni fëmijët e Mi, zgjidhni, zgjidhni prangat me të cilat djalli ju ka ngujuar deri më sot, me frikën e një Ati që në të vërtetë nuk është tjetër, përveç Dashuri! Ejani, afrohuni, ju keni plotësisht të drejtë t'i afroheni Atit tuaj, hapni zemrat tuaja, lutni Birin Tim, që t'ju bëjë të njihni më mirë mirësinë Time ndaj jush.

O ju që jeni të burgosur të besëtytnive dhe të ligjeve djallëzore, dilni nga kjo skllavëri e dhunshme dhe ejani tek e Vërteta e çdo të vërtete. Njihni Atë që ju ka krijuar e që është Ati juaj. Mos pretendoni të përdorni të drejtat tuaja duke adhuruar e nderuar ata që ju kanë sjellë deri këtu në një jetë të pavlefshme, por ejani tek Unë, ju pres, pasi të gjithë jeni fëmijët e mi.

E ju që jeni në dritën e vërtetë, u thoni atyre sa mirë është të jetoni në të Vërtetën! U thoni përsëri atyre të krishterëve, atyre krijesave të dashura, fëmijëve të Mi, sa mirë është të mendosh që është një Atë që sheh gjithçka, që di gjithçka, që kujdeset për gjithçka, që është

pafundësisht i mirë, që di të falë lehtë, që dënon vetëm me dhembje në zemër dhe ngadalë. U thoni atyre, që nuk dua t'i braktis në vështirësitë e jetës, vetëm e pa merita, që të vijnë tek Unë: Unë do t'i ndihmoj, do t'ua lehtësoj ngarkesën e tyre, do t'ua ëmbëlsoj jetën e tyre kaq të ashpër dhe do t'i deh me Dashurinë Time atërore, për t'i bërë të lumtur tani e përgjithmonë.

E ju, fëmijët e mi, që keni humbur besimin dhe jetoni në errësirë, hapni sytë e shihni rreze të ndritshme që vijnë për t'ju ndriçuar. Unë jam dielli që ndriçon, që ngroh e ringroh, shikoni e do të njihni që jam Krijuesi juaj, Ati juaj, Zoti juaj i vetëm. Sepse ju dua, vij për t'ju bërë të Më doni që të shpëtoni të gjithë.

U drejtohem të gjithë njerëzve të mbarë botës duke bërë që përsëri të dëgjohet kjo thirrje e dashurisë Sime atërore. Kjo dashuri e pafund, që dua t'ju bëj ta njihni, është një realitet i përhershëm.

Duani, duani, duani gjithnjë, por tregoni edhe të tjerëve se si ta duan këtë Atë, që prej ditës së sotme Unë të mund t'u tregoj të gjithëve Atin, i cili ju do me dashuri aq të zjarrtë.

E ju, fëmijët e Mi të dashur, meshtarë, rregulltarë e rregulltare, Unë ju bëj thirrje që të bëni të njihet kjo dashuri që ushqej për njerëzit dhe për ju në mënyrë të veçantë. Ju jeni të thirrur të punoni që vullneti Im të realizohet në të gjithë njerëzit dhe në ju. E pra, ky vullnet është që: të Më njohin, të Më nderojnë dhe të më duan. Mos e lini shumë

kohë dashurinë Time të pafryt, pasi jam i etur që të jem i dashur!

Ky është shekulli i privilegjuar mbi të gjithë. Mos lejoni që të kalojë ky privilegj! Kini frikë që mos t'ju hiqet! Njerëzit kanë nevojë për prekje hyjnore dhe koha nuk pret; mos kini frikë për asgjë, Unë jam Ati juaj; do t'ju ndihmoj në përpjekjet tuaja e në punën tuaj. Do t'ju mbështes gjithnjë dhe do t'ju bëj të shijoni, edhe këtu poshtë, paqen dhe lavdinë e shpirtit, duke ju sjellë fryte në detyrën tuaj dhe në veprën tuaj të zellshme: dhuratë e paçmueshme, pasi shpirti që është në paqe e në gëzim, tashmë parashijon qiellin, duke pritur shpërblimin e vet të amshuar.

Ja kam besuar Zëvendësit Tim, Kryepfritit (Papës), përfaqësuesit Tim në tokë, mirëkuptimin e veçantë për apostullimin misionar në vende të largëta dhe mbi të gjitha një zell shumë të madh për përhapjen e nderimit të Zemrës së Shenjtë të Birit Tim Jezus në mbarë botën. Tash po ia besoj të njëjtën vepër për të cilën Biri Im Jezusi ka ardhur për ta kryer në tokë: që të Më lavdërojë Mua, duke bërë që njerëzit të më njohin ashtu siç jam, pikërisht sikurse po u flas të gjithë njerëzve, fëmijëve të Mi dhe krijesave të Mia.

Nëse njerëzit do të dinin të depërtonin në Zemrën e Jezusit me të gjitha dëshirat e Tija dhe me lavdinë e Tij, do të njihnin që dëshira e Tij më e zjarrtë është, ta lavdërojë Atin, Atë që e ka dërguar e mbi të gjitha për të mos e lënë me një lavdi të zvogëluar, sikur është bërë deri më tani, por me një lavdërim të tërë, sikur njeriu është në

gjendje dhe duhet të Ma japë, si Atit dhe Krijuesit, e për më tepër si Autorit të Shëlbimit të tyre.

Unë kërkoj prej njeriut atë që ai mund të Më japë: besimin e vet, dashurinë dhe mirënjohjen e vet. Unë dëshiroj të jem i njohur, i nderuar dhe i dashur, jo sepse kam nevojë për krijesën Time ose për nderimet e saj, por e vetmja arsye pse kam zbritur tek ai është: për ta shpëtuar e për ta bërë pjesëmarrës në Lavdinë time. Mandej, në mirësinë Time dhe në dashurinë Time Unë po shoh se qeniet, të cilat Unë i kam ngritur nga asgjëja dhe i kam adoptuar si fëmijë të vërtetë, janë duke rënë në një numër të madh në fatkeqësinë e përhershme me djallin. Kështu ato nuk e realizojnë qëllimin e krijimit të tyre dhe humbin kohën e vet dhe amshimin e vet!

Nëse dëshiroj diçka, veçanërisht në momentin e tanishëm, është thjeshtë një zell më i madh nga ana e atyre që janë në rrugë të drejtë, një lehtësi e madhe në kthimin e mëkatarëve, një kthim të sinqertë e ngulmues, kthimin e fëmijëve plangprishës në shtëpinë e Atit. Në mënyrë të veçantë u drejtohem Hebrejve dhe të gjithë të tjerëve që janë edhe ata krijesat e Mia dhe fëmijët e mi, siç janë skizmatikët, heretikët, masonët, të pafetë e shkretë, ata që kanë bërë sakrilegje dhe sektet e ndryshme të fshehta. Dëshiroj që krejt bota të dijë që ka një Zot dhe një Krijues. Këtë Zot, i cili dy herë do t'i drejtohet injorancës së tyre, ata nuk e njohin; nuk e dinë që Unë jam Ati tyre.

Më besoni, ju që Më dëgjoni duke lexuar këto fjalë: nëse të gjithë njerëzit që janë larg nga Kisha jonë Katolike, do të dëgjonin të flitej për këtë Atë që i do, që është Krijuesi

i tyre dhe Zoti i tyre, për këtë Atë që dëshiron t'u japë atyre jetën e amshueshme, një pjesë e madhe e këtyre njerëzve, edhe ndër më kundërshtarët, do të vinte te ky Atë për të cilin ju u keni folur.

Nëse nuk mund të shkoni drejtpërdrejt tek ata, që t'u flisni atyre kështu, kërkoni mjete: me mijëra mënyra direkte ose indirekte. Vihuni punës, me një shpirt të vërtetë të apostujve dhe me një zell të madh. Ju premtoj që munda juaj, me një hir të veçantë, shpejt do të kurorëzohet me suksese të mëdha. Bëhuni apostuj të mirësisë Sime atërore dhe, për zellin që do t'ju jap të gjithëve, do të jeni të fortë dhe të fuqishëm në veprimtarinë tuaj me shpirtra.

Do të jem gjithnjë pranë jush dhe tek ju. Nëse jeni dy që flisni, Unë do të jem mes juve të dyve; nëse jeni më shumë, Unë do të jem përsëri mes jush. Kështu do të thoni atë që Unë ju frymëzoj dhe do të vë ndër ata që ju dëgjojnë dëshirën e duhur; kështu njerëzit do të jenë të pushtuar nga dashuria e të shpëtuar për të gjithë amshimin.

Për sa u përket mjeteve për të Më nderuar siç dua Unë, nuk ju kërkoj tjetër veç një besim të madh. Mos të kujtoni se pres nga ju ashpërsi, mundime, të ecni me këmbë zbathur, të shtroheni me fytyrë në pluhur, të mbuloheni me hi etj... Jo, jo! Dua dhe Më pëlqen që të keni me Mua një sjellje si fëmijë të Mi, me thjeshtësi e besim ndaj Meje.

Me ju do të jem i gjithi e për të gjithë Ati më i butë e më i dashur. Do të jem i afërt me të gjithë ju, duke dhënë vetveten të gjithë juve, duke u bërë i vogël për t'ju bërë ju të mëdhenj për amshim.

Pjesa e madhe e atyre që nuk besojnë, që nuk janë të përshtirshëm, e bashkësi të ndryshme qëndrojnë në mbrapshtitë e tyre dhe në mosbesim, sepse mendojnë që Unë ua kërkoj të pamundurën: që t'u nënshtrohen urdhrave të Mi, si sklevër të një padroni tiran, që rri i rrethuar me fuqinë e krenarinë e tij, larg nga të nënshtroarit e vet, për t'i detyruar ta respektojnë e t'i jenë besnikë. Jo, jo, fëmijët e Mi! Unë di të bëhem i vogël një mijë herë më shumë se ju mund ta mendoni.

Megjithatë ajo që kërkoj është respektimi besnik i urdhërimeve që i kam dhënë Kishës Sime, që të jeni krijesa të arsyeshme, e të mos u përngjani kafshëve nga mungesa e disiplinës dhe nga prirjet tuaja të këqija, që në fund të ruani këtë thesar që është shpirti juaj, të cilin jua kam dhuruar, dhe që e kam veshur me mantelin e bukurisë hyjnore!

Pastaj, në përkim me dëshirën Time, bëni atë që ju kam caktuar për të Më nderuar me një kult të veçantë. Kjo le t'ju bëjë të kuptoni që vullneti Im do t'ju jap shumë e t'ju bëj gjerësisht pjesëmarrës në fuqinë Time e në lavdinë Time, që t'ju bëj të lumtur e që t'ju shpëtoj, për t'ju shfaqur të vetmen dëshirë Timen që ju dua dhe që të ma ktheni këtë dashuri duke më dashur edhe ju Mua. Nëse do të më doni me një dashuri fëmijërore dhe me besim, do t'i bëni edhe një respekt plot dashuri e nënshttrim Kishës Sime dhe përfaqësuesve të Mi. Jo një respekt që keni tani dhe që ju mban larg meje, pasi keni frikë prej Meje. Ky respekt i rrejshëm që keni tani, është një padrejtësi që i bëni Drejtësisë, është një plagosje në pjesën më të ndjeshme

të Zemrës Sime, është një harresë, një përbuzje ndaj dashurisë Sime atërore ndaj jush.

Ajo që Më ka pikëlluar më së shumti tek populli Im i Izraelit, e që Më plagos tek njerëzit e sotëm, është keqkuptimi i respektit ndaj Meje. Armiku i njerëzve e ka përdorur këtë keqkuptim për t'ju bërë të bini në idhujtari e në përçarje. Ai ende e përdor dhe do ta përdorë gjithmonë, për t'ju mbajtur larg nga e Vërteta, nga Kisha Ime dhe nga Unë. Ah, mos lejoni më që t'ju prijë armiku; besoni në të Vërtetën që po ju shfaqet dhe ecni në dritën e kësaj të Vërtete.

Ju, fëmijët e Mi, që ndodheni jashtë Kishës Katolike, le ta dini që nuk jeni të përjashtuar nga dashuria Ime atërore. Ju drejtoj një thirrje të dhimbshme, pasi edhe ju jeni fëmijët e Mi. Nëse keni jetuar deri tani në kurthet që ju ka vënë djalli, mësoni që ai ju ka gënjyer, ejani tek Unë, Ati juaj, dhe Unë do t'ju pres me gëzim e dashuri!

Edhe ju që nuk njihni asnjë tjetër besim, përveç atë në të cilin keni lindur, por që ky besim nuk është i vërtetë! Hapni sytë: ja Ati juaj, Ai që ju ka krijuar dhe që dëshiron t'ju shpëtojë. Vij tek ju për t'ju sjellë të Vërtetën dhe Shpëtimin. Vërej që ju nuk Më njihni dhe që nuk dini se nuk kam asnjë dëshirë tjetër, përveç që të Më njihni si Atin, Krijuesin dhe si Shpëtimtarin tuaj. Pikërisht për shkak të mosdijes suaj ju nuk mund të Më duani. Ta dini pra që nuk jam larg prej jush, sikurse kujtoni ju.

Si do të mund t'ju braktis, pasi ju kam krijuar dhe adoptuar me dashurinë Time? Ju ndjek kudo, ju mbroj në

gjithçka, në mënyrë që gjithçka të bëhet një vërtetim i zemërgjerësisë Sime të madhe ndaj jush, edhe pse ju harroni mirësitë e Mia të pafundme. Për shkak të harresës suaj, ju thoni: “Është natyra që na jep gjithçka, që na bën të jetojmë e që na bën të vdesim”. Kjo është koha e hirit dhe e dritës! Mësoni pra, që Unë jam i vetmi Zot i vërtetë!

Për t’ju dhënë lumturinë e vërtetë në këtë jetë dhe në tjetrën, dëshiroj të bëj atë që ju propozoj në këtë Dritë. Kjo është koha e përshtatshme. Mos lini t’ju ikë Dashuria, e cila i është ofruar zemrës suaj në mënyrë kaq të dukshme. Nga të gjithë kërkoj si mjet të merrni pjesë në Meshën e shenjtë, në përkim me liturgjinë: kjo gjë më pëlqen shumë! Pastaj, me kohë, do t’ju them lutje të tjera të vogla, por nuk dua t’ju mbingarkoj! Kryesorja do të jetë të Më nderoni siç ju kam thënë, duke themeluar një festë për nder Timin e duke Më shërbyer me thjeshtësi si fëmijë të vërtetë të Zotit Atit tuaj, Krijues e Shpëtimtar të gjinisë njerëzore.

Ja një dëshmi tjetër e Dashurisë Sime atërore për njerëzit. Fëmijët e Mi, nuk do t’ju flas për të gjithë madhështinë e dashurisë Sime të pafund, meqë mjafton që ta hapni Shkrimin shenjt, të shikoni Kryqin, Tabernakullin dhe të Shenjtërueshmin Sakrament, që të mund të kuptoni deri në ç’ pikë ju kam dashur!

Megjithëkëtë, për t’ju bërë të njihni kërkesat për të plotësuar vullnetin Tim mbi ju dhe që Unë të jem tashmë i njohur e më shumë i dashur, dua t’ju sinjalizoj, para se të përfundoj këto pak fjalë, që janë vetëm baza e veprës sime të dashurisë mes njerëzve, disa prej provave të dashurisë Sime ndaj jush! Për deri sa njeriu nuk është në të Vërtetën,

nuk provon aspak lirinë e vërtetë. Ju, fëmijët e Mi, ju kujtoni se jeni të gëzuar dhe në paqe, ju që jeni jashtë Ligjit të vërtetë, për respektimin e të cilit ju kam krijuar, por në thellësi të zemrës ndjeni se tek ju nuk ka as paqe të vërtetë, as gëzim të vërtetë dhe që nuk jeni në lirinë e vërtetë të Atij që ju ka krijuar dhe që është Zoti Juaj, Ati juaj.

Por ju që jeni me Ligjin e vërtetë, ose më saktë që keni premtuar se do të ndiqni këtë ligj, që jua kam dhënë për të siguruar shpëtimin tuaj, ja që jeni tërhequr keq nga vesi, jeni larguar nga Ligji me sjelljen tuaj të keqe. A mendoni se jeni të lumtur? Jo. Ju ndjeni që zemra juaj nuk është e qetë. A mendoni ndoshta se duke kërkuar kënaqësitë tuaja dhe gëzimet tjera njerëzore, zemra juaj do të jetë në fund e kënaqur? Jo. Lini që t'ju them që nuk do të jeni kurrë në lirinë e vërtetë, as në lumturinë e vërtetë, deri sa të mos Më njihni Mua si Atë e nuk i nënshtroheni zgjedhës Sime, për të qenë fëmijë të vërtetë të Zotit, Atit tuaj!

Pse? Sepse ju kam krijuar veç për një qëllim të vetëm, që është: të Më njihni, të Më doni e të Më shërbeni, sikurse fëmija i thjeshtë e besimplotë i shërben atit të vet!

Një kohë, në Besëlidhjen e Vjetër, njerëzit silleshin si kafshë, nuk ruanin asnjë shenjë që tregonte dinjitetin e tyre si fëmijë të Zotit, Atit të tyre. Kështu, për t'u bërë atyre të njohur, që dëshiroja ta ngris dinjitetin e tyre si fëmijë të Zotit, m'u desh t'u tregohem me një rreptësi nganjëherë të frikshme. Më vonë, kur pashë prej tyre disa mjaft të arsyeshëm për të kuptuar, që më në fund duhej vendosur disa ndryshime mes tyre dhe kafshëve, atëherë fillova t'i

mbush me të mira, t'u lejoj atyre fitore mbi ata që ende nuk kishin ditur ta njihnin e ta ruanin dinjitetin e tyre.

Dhe pasi numri i tyre rritej, ua dërgova atyre Birin Tim. Ai është i veshur me gjithë përkryerjen hyjnore, meqë ishte Biri i një Zoti të përkryer. Është Ai që u ka treguar atyre rrugët e përsosmërisë. Me anë të Tij ju kam adoptuar në Dashurinë Time të pafund, si fëmijë të vërtetë, e pastaj nuk kam mundur t'ju quaj me emrin e thjeshtë “krijesa”, por me emrin “fëmijë”.

Ju kam veshur me Shpirtin e vërtetë të ligjit të ri, që ju dallon jo vetëm nga kafshët, sikur njerëz të ligjit të vjetër, por ju lartëson mbi njerëzit e Besëlidhjes së Vjetër. Ju kam ngritur të gjithëve tek dinjiteti i fëmijëve të Zotit. Po, ju jeni fëmijët e Mi e duhet të Më thoni që unë jam Ati juaj; por të keni besim në Mua si fëmijë, sepse pa këtë besim nuk do të keni kurrë lirinë e vërtetë.

Gjithë kjo që ju them është me qëllim që të kuptoni që Unë vij për të kryer këtë vepër dashurie, për t'ju ndihmuar fuqimisht për të shkundur skllavërinë e dhunshme që burgos shpirtin tuaj, e për t'ju bërë të shijoni lirinë e vërtetë nga e cila vjen lumturia e vërtetë, në krahasim me të cilën të gjitha gëzimet e tokës nuk janë asgjë. Ngrihuni të gjithë drejt këtij dinjiteti si fëmijë të Zotit dhe të dini të respektoni madhërinë tuaj, dhe Unë do të jem më shumë se kurrë Ati juaj, më i dashuri dhe më i mëshirshmi i të gjithë etërve.

Kam ardhur për t'ju sjellë paqen me këtë vepër dashurie. Nëse dikush Më nderon dhe ka besim në Mua, Unë do të bëj të bjerë mbi të një rreze paqeje në të gjitha vështirësitë e tija, në të gjitha turbullimet e tija, në vuajtjet

e tija, në trishtimet e tija të çdo lloji, mbi të gjitha nëse Më thërret e Më do si Atin e vet. Nëse familjet Më duan e Më nderojnë si Atin e vet, Unë do t'u jap atyre paqen Time e me të praninë Time. Në qoftë se punëtorët, industrialistët dhe artizanët e tjerë Më thërrasin e Më nderojnë, Unë do t'u dhuroj atyre paqen time, forcën time, do t'u tregohem si Atë i mirë e mëshirëplotë. Nëse në çdo shoqëri të krishterë Më thërrasin e Më nderojnë, Unë do t'u jap paqen time, do t'u tregohem si Atë shumë i dashur e me fuqinë Time do t'u siguroj shpëtimin e amshueshëm të shpirtave.

Nëse njerëzimi Më thërret e Më nderon, do të bëj të zbresë mbi të shpirti i paqes, si një vesë e hireve.

Nëse të gjitha kombet si të tilla Më thërrasin e Më nderojnë, nuk do të ketë më mospajtime dhe as luftëra, sepse Unë jam Zoti e paqes, e atje ku jam Unë nuk do të ketë luftë.

A dëshironi të fitoni mbi armikun tuaj? Më thirrni e do të triumfoni fitimtarë mbi të.

Në fund ju dini që Unë mund të bëj gjithçka me fuqinë Time. E pra, këtë fuqi jua ofroj të gjithëve, që ta përdorni tash e në amshim. Do t'ju tregohem gjithnjë Ati juaj, nëse ju do të më tregoheni fëmijët e Mi.

Çfarë dëshiroj me këtë vepër dashurie, përveç të gjej zemra që të Më kuptojnë?

Unë jam Shenjtëria e përkryer dhe e plotë; ju ofroj edhe juve këtë Shenjtëri, Autor i së cilës jam Unë, përmes Shpirtit Tim të Shenjtë dhe jua vendosi në shpirtat tuaj me meritat e Birit Tim.

Nëpërmjet Birit Tim dhe Shpirtit të Shenjtë Unë vij te ju, hyj në ju dhe në ju e kërkoj pushimin Tim.

Për disa shpirtra këto fjalë: “vij te ju”, ngjajnë me një mister, por nuk ka mister, sepse pasi pata urdhëruar Birin Tim të krijonte të Shenjtën Eukaristi, jam ofruar të vij tek të gjithë ju sa herë që merrni Hosten e Shenjtë!

Natyrisht asgjë nuk Më ndalonte të vija tek ju edhe para Kungimit, pasi asgjë nuk Më është e pamundur! Por të marrësh këtë Sakrament, është një veprim i thjeshtë për t’u kuptuar dhe që ju shpjegon se si Unë vij tek ju!

Kur jam tek ju, ju jap më lehtë atë që kam, mjafton të Ma kërkon.

Me këtë Sakrament ju bashkoheni me Mua plotësisht dhe në këtë afim rrjedhja e dashurisë Sime bën që të shpërndahet në shpirtrat tuaj Shenjtëria që kam.

Ju mbush me dashurinë Time, atëherë nuk duhet vetëm të Më kërkonit virtytet dhe përkryerjen për të cilën keni nevojë, por edhe të jeni të sigurt që në këto çaste të prehjes së Zotit në zemrën e krijesës së Vet asgjë nuk do t’ju refuzohet.

Ngaqë kuptoni vendin e prehjes Sime, vallë a nuk doni të Ma jepni? Jam Ati juaj dhe Zoti juaj; a guxonit të Ma refuzoni këtë? Ah, mos Më bëni të vuaj me mizorinë tuaj për një Atë që ju kërkon vetëm këtë nder për Të.

Para se të mbaroj këtë porosi, dua të shpreh një dëshirë disa shpirtrave të kushtuar shërbimit Tim. Këta shpirtra jeni ju, meshtarë, rregulltarë e rregulltare. Jeni

zgjedhur në shërbimin Tim, si në kundrimin, si në veprat mirëbërëse e të apostullimit. Nga ana Ime, ky është një privilegj i Mirësisë sime; nga ana juaj është besnikëria ndaj thirrjes suaj, me vullnetin tuaj të mirë.

Kjo është dëshira ime: ju që kuptoni më thjeshtë atë që pres nga njerëzimi, M'u lutni, që Unë të mund të kryej veprën e dashurisë Sime në të gjithë shpirtrat. Ju dini të gjitha vështirësitë që duhen kapërcyer për të fituar një shpirt! Ja pra mjeti më i efektshëm që do t'ju bëjë të lehtë të fitoni nga ata me një shumicë të madhe: ky mjet është pikërisht të bëni që njerëzit të Më njohin, të Më duan dhe të Më nderojnë.

Mbi të gjitha, dëshiroj që ju të filloni të parët. Sa gëzim, për Mua, të hyj në radhë të parë në shtëpitë e meshtarëve, rregulltarëve e rregulltareve!

Sa gëzim të ndodhem, si Atë, mes fëmijëve të dashurisë Sime! Me ju, të afërmit e Mi, do të bisedoj si me miqtë! Do të jem për ju, do të jem më i rezervuari i të besueshmëve! Do të jem gjithë i juaji, që do t'ju mjaftoj për gjithçka. Do të jem mbi të gjitha Ati që mirëpret dëshirat tuaja, duke ju mbushur me dashurinë e Vet, me mirësinë e Vet, me butësinë e Vet universale.

Mos Ma refuzoni këtë gëzim që dëshiroj të ndiej mes jush! Do ta qindfishoj dhe, mbasi ju do të Më nderoni, edhe Unë do t'ju nderoj duke ju përgatitur një lavdi të madhe në Mbretërinë time! Unë jam drita e dritave; atje ku ajo do të depërtojë, atje do të jetë jeta, buka dhe lumturia. Kjo dritë do të ndriçojë shtegtarin, atë që dyshon, injorantin, do t'ju ndriçojë të gjithëve, o njerëz që jetoni në këtë botë plot me

errësirë e me vese. Po të mos kishit dritën time, do të binit në greminën e vdekjes së përjetshme!

Kjo dritë, në fund, do të ndriçojë rrugët që çojnë te Kisha e vërtetë Katolike, për fëmijët e saj të varfër që janë ende viktimë të besëtytnive. Do t'u tregohem Atë atyre që vuajnë më shumë mbi tokë, të gërbulurve të shkretë.

Do të tregohem si Atë të gjithë njerëzve që janë të braktisur, të përjashtuar nga çdo shoqëri njerëzore. Do të tregohem Ati i të pikëlluarve, Ati i të sëmurëve, mbi të gjithë i atyre që janë në agoni. Do të tregohem si Atë i të gjitha familjeve, i jetimëve, i të vejave, i të burgosurve, i punëtorëve dhe i rinisë. Do të tregohem Atë në të gjitha nevojat. Në fund, do të tregohem Atë i mbretërve, Atë i kombeve të tyre. Dhe të gjithë do të ndjeni mirësinë Time, të gjithë ju do të ndjeni mbrojtjen Time e të gjithë ju do të shihni fuqinë time.

Bekimi Im atëror e hyjnor të gjithëve. Amen!

Veçanërisht birit e Përfaqësuesit Tim, Papës. Amen!

Veçanërisht birit tim, Ipeshkvit. Amen!

Veçanërisht birit Tim, atit tënd shpirtëror. Amen!

Veçanërisht bijave të Mia, nënave tua. Amen!

Krejt Kongregatës së dashurisë Sime. Amen!

Krejt Kishës dhe krejt klerit. Amen!

Bekim krejt i veçantë Kishës në Purgator. Amen!

AMEN!

NB! Këtu përfundon Porosia e Hyjit Atë.

LUTJE HYJIT ATË

“Per Ipsum, cum Ipso et in Ipso...”

(dmth.: Nëpër Krishtin, e me Krishtin dhe në Krishtin...)

ZOTI ËSHTË ATI IM

Ati im që je në qiell, sa e ëmbël dhe sa e këndshme është
të dish se Ti je Ati im e që unë jam fëmija Yt!

Kur i zymtë është qielli i shpirtit tim e më i rëndë kryqi im,
atëherë mbi të gjitha ndjej nevojën të Të përsëris:
O Atë, besoj në Dashurinë tënde për mua!

Po, besoj që Ti je Ati im në çdo çast të jetës, e që unë jam
fëmija Yt!

Besoj që më do me një dashuri të pamasë!

Besoj që kundron ditë e natë mbi mua dhe asnjë fije floku
nuk bie nga koka ime pa lejen tënde.

Besoj që me Urtinë Tënde të pa kufi, Ti di më mirë se unë
çka është më e dobishme për mua.

Besoj që me Fuqinë Tënde të pakufishme, Ti mund të
nxjerrësh të mirën edhe nga e keqja!

Besoj që me Mirësinë Tënde të pa masë, Ti bën që
gjithçka të shërbejë në dobi të atyre që Të duan:
madje edhe nën duart që më rrahin, unë e puth
dorën Tënde që shëron.

Besoj ..., por shtojë në mua Fenë, Shpresën dhe Dashurinë!

Më mëso që të shoh gjithnjë Dashurinë Tëndë, si prijëse në çdo ngjarje të jetës sime.

Më mëso që të dorëzohem Ty, sikur një fëmijë në krahët e nënës.

O Atë, Ti di gjithçka. Ti sheh gjithçka. Ti më njeh më mirë se sa unë e njoh veten time: Ti mundesh gjithçka dhe Ti më do.

O Ati im, pasi që Ti kërkon që gjithnjë të drejtohem i Ty, ja po vij te Ti me besim dhe po të lutem, së bashku me Jezusin dhe me Marinë ... *(këtu kërkohet hiri i dëshiruar)*.

Për këtë qëllim, duke u bashkuar me Zemrat e Shenjtërueshme të tyre, po T'i paraqes të gjitha lutjet e mia, sakrificat e mia, vetëmohimin tim dhe besnikërinë më të madhe ndaj detyrave të mia.*

(Në qoftë se kjo lutje kushtohet si nëntëditësh, shtohet edhe: "Po premtoj se do të jem më zemërgjerë, sidomos gjatë këtyre nëntë ditëve... ose: në rrethana të tilla... ose: me atë person...")*

Ma jep Dritën, Hirin dhe Fuqinë e Shpirtit Shenjt!

Më forco në atë Shpirt, në mënyrë që kurrë më mos Ta humb as mos Ta pikëlloj dhe mos të lejoj kurrë që Ai të dobësohet në mua.

O Ati im, po Të lutem në emër të Jezusit, Birit Tënd! E Ti, o Jezus, hape Zemrën Tëndë dhe vendose në Të edhe zemrën time, dhe së bashku me Zemrën e Marisë kushtoja Atit tonë hyjnor! Ma nxjerr prej Tij hirin për të cilin kam nevojë!

O Atë hyjnor, afroji Vetvetes të gjithë njerëzit. Krejt bota le
ta shpallë Mirësinë Tënde atërore dhe Mëshirën
Tënde hyjnore!

O Atë hyjnor, ji i butë dhe më ruaj kudo të jem, sikur
bebëzën e syrit Tënd. Bëj që gjithmonë të jem biri
Yt i denjë (*bija Jote e denjë*). Ki mëshirë për mua!

**O Atë hyjnor, shpresa e ëmbël e shpirtrave tanë,
qofsh Ti i njohur, i nderuar
*dhe i dashur prej të gjithë njerëzve!***

**O Atë hyjnor, e mira e pamasë,
e cila derdhet në të gjithë popujt,
qofsh Ti i njohur, i nderuar
*dhe i dashur prej të gjithë njerëzve!***

**O Atë hyjnor, vesë e hirshme e njerëzimit,
qofsh Ti i njohur, i nderuar
*dhe i dashur prej të gjithë njerëzve!***

Nëna Eugenia

Me këtë lutje fitohet ndjesa e pjesshme.

+ Jean Kard. Verdier
Kryepeshkëv i Parisit
më 8 maj 1936

+ Mons. Girard
Vikari apostolik
Kairo (Egjypt), më 9 tetor 1936

RRUZARJA në nder të Hyjit Atë

Rruzarja në nder të Hyjit Atë, me të gjitha pesë mistere, na është dhuruar nga Provania e Hyjit. Në të është përfshirë krejt historia e njeriut, të cilën e drejton dashuria e Atit, e cila prej fillimit të krijimit e deri te shpëtimi përfundimtar e ka drejtuar dhe do të vazhdojë ta drejtojë planin e Tij të jetës.

Kjo rruzare është shenjë e kohës: në këto kohëra, që do ta shikojnë kthimin e Jezusit në tokë “me fuqi të madhe” (Mt 24, 30). Fuqia para së gjithash është cilësi e Atit (“Besoj në Hyjin, Atin e gjithëpushtetshëm”). Vetë Hyji Atë na vjen në Jezusin dhe ne duhet ta lusim që ta shpejtojë kohën e krijimit të ri (Rom 8, 19).

Mirëpo, nuk guxojmë ta ndërrojmë Rruzaren në nder të Hyjit Atë me Rruzaren e Zojës së Bekuar. Por, pasi që kemi thënë krejt Rruzaren e Zojës së Bekuar, ta lusim Nënë tonë qiellore që ta lusë së bashku me ne Rruzaren në nder të Hyjit Atë, që sa më shpejt të vijë Mbretëria e Tij (Lk 11, 2).

Ati premton që për çdo “Ati ynë...”, që do ta lusim, me dhjetëra shpirtra do të shpëtojnë nga mallkimi i amshuar, e dhjetëra do të lirohen nga mundimet e Purgatorit.

Ati në mënyrë të veçantë do t’ua dhurojë hiret e veta atyre familjeve, të cilat do ta lusin këtë rruzare, e hiret do të kalojnë nga gjenerata në gjeneratë. Të gjithë atyre që do ta lusin me fe, do t’i bëjë mrekulli të mëdha, të tilla dhe aq të mëdha, sa që për të tillat nuk është dëgjuar kurrë në historinë e Kishës.

Si lutet kjo rruzare?

Në emër + të Atit + e Birit + e Shpirtit Shenjt. Amen.

O Hyj, më eja në ndihmë!

O Zot, shpejto të më ndihmosh!

Lavdi Atit...

O Ati im, o Atë i mirë,

Ty Të kushtohem,

Ty Të dhurohem.

O Engjëll i Zotit, që je rojtari im,

pasi Zoti ynë, për mëshirë të vet,

më ka lënë në roje tënde,

ti sot më shndrit, më mbaj,

më ruaj e më drejto. Amen.

Para secilës dhjetëshe shpallet misteri. Pas pushimit të shkurtër për meditim, lutet një *Të falemi Mari*, dhjetë *Ati ynë* dhe një *Lavdi Atit*.

Në fund të çdo dhjetëshe përsëriten dy lutje të para: *O Ati im, o Atë i mirë*, dhe *O Engjëll i Zotit*.

Në fund të Rruzares luten *Litanitë në nder të Hyjit Atë* dhe lutjet: *O Ati im qiellor, po të dorëzohem Ty* – dhe (ose): *O Atë, toka ka nevojë për Ty*.

Në misterin e parë meditohet fitorja e Atit në Kopshtin e Edenit, kur – pas mëkatit të Adamit dhe të Evës – Ati na e premtoi ardhjen e Shëlbuesit.

Zoti Hyj i tha gjarprit: “Pasi bërë këtë gjë, qofsh mallkuar ndër të gjitha bagëtitë dhe kafshët e egra! Do të ecësh përmbi barkun tënd dhe do të hash pluhur në të gjitha ditët e jetës sate! Armiqësi do të vë ndërmjet teje e gruas, ndërmjet farës sate e farës së saj: fara e

saj do të ta ndrydhë kokën, kurse ti do t'ia sulmosh thembrën” (Zan 3, 14-15).

Në misterin e dytë meditohet fitorja e Atit në momentin e pëlqimit të Marisë (*“Fiat” – U bëftë*), me rastin e paralajmërimit të lindjes së Jezusit.

Engjëlli i tha: “Mos ki frikë, o Mari, sepse ke gjetur hir para Hyjit! Ja, do të mbetesh shtatzënë e do të qitësh në dritë një djalë e ngjitja emrin Jezus. Ky do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Hyjit tejet të lartë. Zoti Hyj do t'ia japë fronin e Davidit, atit të tij. Ai do të mbretërojë përgjithmonë mbi shtëpinë e Jakobit dhe mbretëria e tij s'do të ketë mbarim.” ... Atëherë Maria tha: “Unë jam shërbëtorja e Zotit: Më ndodhtë siç the ti!” (Lk 1, 30-33. 38).

Në misterin e tretë meditohet fitorja e Atit në Kopshtin e Gjetsemanit, kur krejt pushtetin e vet Ati ia dorëzoi Birit.

“O Atë, nëse do, largoje këtë gotë prej meje! Veçse, le të bëhet, jo vullnesa ime, por vullnesa jote!” Atëherë iu dëftua një engjëll nga qielli që i dha zemër. Kur e kapën mundimet e vdekjes, lutej më me zemër. Djersa e tij u bë si pika gjaku që binin në tokë (Lk 22, 42-44). Atëherë u kthye te nxënësit e u tha: “Flini tash më e pushoni! Ja, arriti ora, kur Biri i njeriut po bie në dorë mëkatarëve. Ngrituni të shkojmë! Ja, po afrohet tradhtari im!” (Mt 26, 45-46).

Jezusi u doli para dhe u tha: “Kë kërkoni?” – “Jezusin Nazarenas”, iu përgjigjën ata. “Unë jam” – u tha Jezusi. Me ta ishte Juda që po e tradhtonte. Kur, pra, Jezusi u tha: “Unë jam!”, ata u zmbarsën dhe ranë përdhe (Gjn 18, 4-6).

Në misterin e katërt meditohet fitorja e Atit në momentin e secilit gjyq të veçantë.

U çua dhe e mori rrugën të kthehet tek i ati. Ndërsa ende ishte larg, i ati e pa, u ngashërye, u lëshua vrap, e mori ngrykë dhe e puthi. Atëherë i biri i tha: “O atë, rashë në mëkat kundër Qiellit e ndaj teje! Nuk jam më i denjë të quhem yt bir...!” Por i ati u tha shërbëtorëve të vet: “Sillni shpejt petkat më të mirat e veshniani! Viniani unazën në dorë e sandalet në këmbë! Sillni viçin e majur e prenje të hamë e të gëzojmë, sepse ky, im bir, pati vdekur e u ngjall, pati humbur e u gjet!” E filluan të dëfrehen (Lk 15, 20-24).

Në misterin e pestë meditohet fitorja e Atit në momentin e gjyqit të gjithmbarshëm.

Atëherë pashë një qiell të ri e një tokë të re, sepse qielli i parë dhe toka e parë u zhdukën, as deti nuk është më. Pashë edhe qytetin e shenjtë – Jerusalemin e ri: zbriste nga qielli, prej Hyjit, i stolisur pors i nusja e përgatitur për fatin e vet. Atëherë dëgjova një zë të fortë që vinte nga froni: “Ja tenda e Hyjit me njerëz! Hyji do të banojë me njerëz! Ata do të jenë populli i tij, kurse Ati, vetë Hyji, do të jetë me ta, Hyji i tyre.” Ai do të fshijë çdo lot nga sytë e tyre. As Vdekja më s’do të jetë, as vaj, a ofshame, as dhimba më s’do të ketë, sepse bota e mëparshme mori fund (Zb 21, 1-4).

Në fund thuhet: *Të falemi, Mbretëresha..., Ati ynë..., Të falemi Mari... dhe Lavdi Atit...* – sipas njetit të shenjtit atë papë.

LITANITË NË NDER TË HYJIT ATË

○ Zot, ki mëshirë!	<i>O Zot, ki mëshirë!</i>
○ Krisht, ki mëshirë!	<i>O Krisht, ki mëshirë!</i>
○ Zot, ki mëshirë!	<i>O Zot, ki mëshirë!</i>
○ Krisht, ndjena ne!	<i>O Krisht, ndjena ne!</i>
○ Krisht, dëgjona ne!	<i>O Krisht, dëgjona ne!</i>

Ati prej qiellit, Zot,
Biri, Shpërblyesi i botës, Zot
Shpirti Shenjt, Zot
E Shenjta Trini, një i vetmi Zot

○ Atë, i madhërisë së pakufi
○ Atë, i fuqisë së pa mbarim
○ Atë, i butësisë së pa masë
○ Atë, i dashurisë së pa fund
○ Atë, fuqi e hirit
○ Atë, shkëlqim i ringjalljes
○ Atë, drita e paqes
○ Atë, gëzimi i shëlbimit
○ Atë, që je gjithmonë Atë
○ Atë i mëshirës së pashtershme
○ Atë i shkëlqimit të patregueshëm
○ Atë, shpëtimi i të dëshpëruarve
○ Atë, shpresa e atyre që Të lutën
○ Atë, ngushëllimi në çdo vuajtje

Ki mëshirë për ne!

○ Atë, për fëmijët e Tu më të ligshhtë
○ Atë, për fëmijët e Tu më të dëshpëruar
○ Atë, për fëmijët e Tu më pak të dashur
○ Atë, për fëmijët e Tu, që kurrë nuk Të kanë njohur
○ Atë, për fëmijët e Tu më të vetmuar
○ Atë, për fëmijët e Tu më të braktisur
○ Atë, për fëmijët e Tu, të cilët më së shumti vuajnë
○ Atë, për fëmijët e Tu, të cilët luftojnë
që të vijë Mbretëria Jote

Po Të lutemi, na dëgjo!

O Qengji i Hyjit, ti që shlyen mëkatet e botës,
na fal ne, o Zot!

O Qengji i Hyjit, ti që shlyen mëkatet e botës,
dëgjona ne, o Zot!

O Qengji i Hyjit, ti që shlyen mëkatet e botës,
ki mëshirë për ne, o Zot!

Të lutemi!

O Atë, po Të lutemi për të gjithë fëmijët e Tu: jepua paqen
dhe shëlbimin, në emër të Gjakut të Paçmueshëm të Birit
Tënd Jezu Krishtit dhe në emër të Zemrës tejjet të
dhimbshme të Virgjërës Mari. Amen.

O Ati im qiellor, po Të dorëzohem Ty

O Ati im qiellor, po të lëshohem krejtësisht në duart e Tua.

Bëj me mua gjithçka Të pëlqen Ty,
e unë Të falënderoj për çkado që të bësh me mua.

Jam i gatshëm për çdo gjë, pranoj çdo gjë,
vetëm të plotësohet vullneti Yt në mua
e në të gjitha krijesat e Tua.
Zoti im, nuk dëshiroj asgjë tjetër.

Po e vë shpirtin tim në duart e Tua,
po Ta dhuroj, Zoti im,
me gjithë dashurinë e zemrës sime,
sepse Të dua –
dhe sepse kam nevojë për dashurinë Tënde.

Po Të dhurohem krejtësisht
e po Ta lëshoj vetveten plotësisht në duart e Tua,
me besim të pamasë,
sepse Ti je Ati im. Amen.

(Charles de Foucauld)

O Atë, toka ka nevojë për Ty

O Atë,
toka ka nevojë për Ty;
njeriu, të gjithë njerëzit kanë nevojë për Ty;
ajri, i rëndë dhe i ndotur, ka nevojë për Ty.

Po Të lutem, o Atë,
ec përsëri rrugëve të botës;
përsëri zër vendbanimin ndër fëmijët e Tu;
kthehu dhe priju popujve;
na e kthe paqen dhe me të drejtësinë;
ktheje shkëlqimin e zjarrit të dashurisë,
që, të shpërblyer me vuajtje,
të bëhemi krijesa të reja.

Me leje të eprorëve të Kishës:

*+ Giuseppe Casale,
Kryepeshkëv i Foggias
më 23 nëntor 1988*

O Atë, më dhuro...

O Atë,

ma dhuro dëshirën e thellë, që të dua pa ndërprerë;
më mundëso që të shoh se asnjë moment që kalon,

nuk do të mund ta jetoj më në dashuri;

më mundëso që ta ndjej dhimbjen e thellë

për shkak të kohës që e kam kaluar kot

dhe për shkak të çdo momenti,

që do të mund ta humbi kot.

O Atë,

urdhëroji shpirtit tim që pandërprerë të jetojë në dashuri;

po edhe kur trupi im nuk është i pranishëm,

shpirti im le të vazhdojë të Të duajë.

Në Ty, me Ty dhe nëpërmjet Teje

ta dua krejt botën

dhe çdo krijesë me të cilën takohem.

O Atë,

dëshiroj vetëm këtë:

po të lutem që asnjë hije e vaktësisë

mos ta errësojë shpirtin tim,

kështu që – duke e shikuar në momentin e vdekjes –

të më pushtojë gëzimi,

duke e parë në shkëlqimin e dritës Sate. Amen.

Përmbledhje

“... Unë po ju siguroj: ju nuk më njihni pikërisht ashtu siç jam. Prandaj po vij për t’u zbuluar si Ati i të gjithëve dhe si më i buti i të gjithë etërve, për të korrigjuar dashurinë që keni për mua, dashurinë tuaj, që për shkak të frikës është e shtrembëruar (deformuar).

Po vij që të bëhem i ngjashëm me krijesat e Mia, për të korrigjuar idenë që keni për një Zot të drejtë, por të tmerrshëm, pasi po i shoh njerëzit se si e kalojnë krejt jetën e vet pa pasur shpresë në një të vetmin Atin e tyre, i cili dëshiron vetëm që t’ua bëjë më të lehtë jetën e tyre tokësore, dhe për t’ua dhënë pastaj jetën hyjnore në qiell.

Kjo është një provë, që shpirtrat nuk Më njohin më shumë se sa Më njihni ju, pasi nuk e keni tejkaluar idenë që keni për Mua. Por tani po ju jap këtë dritë. Qëndroni në Dritë dhe çojeni Dritën të gjithëve. Ky do të jetë një mjet i fuqishëm për të arritur kthime në besim, e ndoshta edhe për t’i mbyllur dyert e ferrit, pasi **Unë po e përsëris këtu premtimin Tim që do ta mbaj gjithmonë, e që është ky:**

**Të gjithë ata që do të më thërrasin
me emrin Atë,
qoftë edhe një herë të vetme,
nuk do të humben
dhe do të jenë të sigurt
për jetën e tyre në amshim,
së bashku me të zgjedhurit.”**

“Zoti është Ati im!” Kjo është shprehja që përsëritet gjithnjë e më shumë në botë. Njerëzit gjithnjë e më tepër e njohin Zotin si Atin e vet.

Për këtë arsye e ndjejmë për detyrë të botojmë këtë Porosi, që Zoti Atë ia ka dhuruar botës përmes një krijese që e ka dashur shumë, motër Eugenia Ravasio, e të cilën Kisha e ka miratuar.

Na është dukur e arsyeshme të publikojmë edhe dëshminë që Shkëlqesisë së Tij, monsinjor Aleksandër Caillot, ipeshkëv i Grenoblit, të cilën e ka dhënë në përfundim të punimeve të Komisionit të ekspertëve të thirrur nga anët e ndryshme të Francës për procesin dioqezan, filluar nga ai vetë në vitin 1935, e që zgjati 10 vjet.

Ndër të tjerë, pjesëtarë të Komisionit ishin: vikari gjeneral i ipeshkvit të Grenoblit, mons. Guerry, teolog; vëllezërit jezuitë Alberto e Augusto Valencin, ndër autoritetet më të mëdha në fushën e filozofisë dhe teologjisë dhe ekspertë për vlerësimin e rasteve të tilla; dy doktorë në mjekësi, një prej të cilëve ishte psikiatër.

Ia besojmë Virgjërës Mari përhapjen e kësaj Porosie, e së bashku me Të lusim Shpirtin Shenjt që të ndihmojë njerëzit të kuptojnë dhe të njohin butësinë e pafund që ka Ati për çdo njeri.

P. Andrea D’Ascanio, OFMCap

Përmbajtja

Parathënie	3
Nënë Eugenia Elizabeta Ravasio	4
Dëshmia e shkëlqesisë së tij mons. A. Caillot, ipeshkëv i Grenoblit, për procesin e hetimit kanonik, të bërë për nënën Eugenia	7
POROSIA E ATIT – Pjesa I.	19
Porosia papës	39
Porosia ipeshkvit	42
POROSIA E ATIT – Pjesa II.	47
LUTJE HYJIT ATË	71
Zoti është Ati im (<i>lutja e motrës Eugenia</i>)	71
RRUZARJA në nder të Hyjit Atë	74
LITANITË në nder të Hyjit Atë	78
O Ati im qiellor (<i>nga Charles de Foucauld</i>)	80
O Atë, toka ka nevojë për Ty	81
O Atë, më dhuro...	82
Përmbledhje	83
Përmbajtja	85